

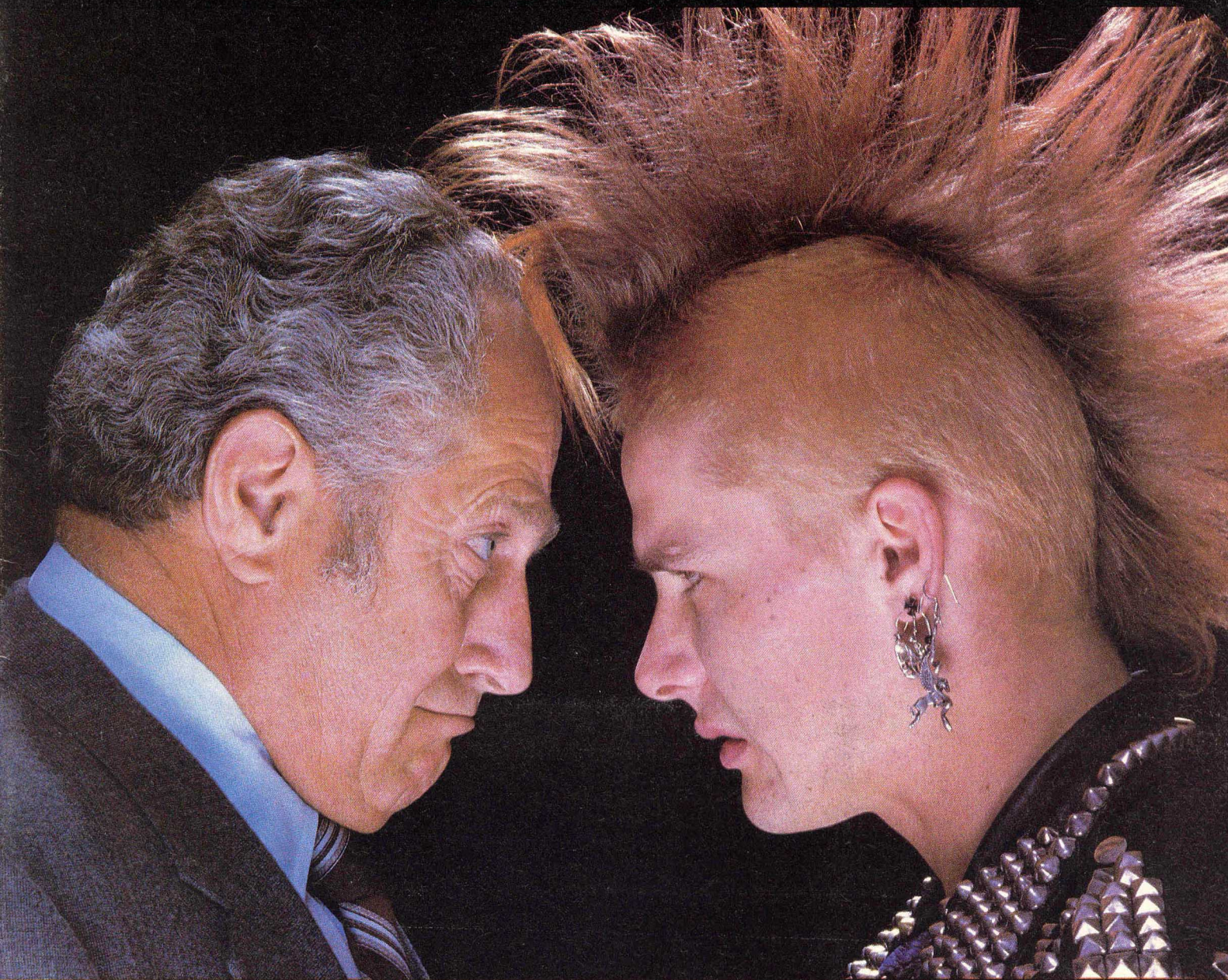
OPPL. 7 560 000

den

JULI/AUGUST 1985

ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

**UNGDOM BØR PROTESTERE—
men HVORDAN?**

Den Enkle Sannhet har ingen abonnements- eller løssalgspriis, men utgis gratis. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra medlemmene i Guds Verdensvide Menighet og andre som har valgt å støtte menighetens arbeid. Men bidrag mottas med takk. De som ønsker å støtte dette verdensomspennende arbeidet på frivillig basis, er velkomne som medarbeidere for å utbre det opprinnelige, sanne evangelium til alle nasjoner. Bidrag kan sendes til Worldwide Church of God's konti i: *Norge*: Postgiro 2296978; bankgiro 7082.05.12624; *Sverige*: Postgiro 980730-6; *Danmark*: Den danske Bank, Konto 3258-13620-9. Vennligst send eventuelle bidrag til nærmeste adresse (se adresselisten nedenfor).

GRUNNLEGGER OG SJEFREDAKTØR

HERBERT W. ARMSTRONG

HOVEDREDAKTØR:

HERMANN L. HÖH

ANSVARLIG REDAKTØR:

DEXTER H. FAULKNER

NYHETSREDAKTØR INTERNASJONALT:

GENE H. HÖGBERG

KUNSTNERISK LEDER:

MONTE WOLVERTON

STEDFORTREDEDE SJEFREDAKTØR:

RAYMOND F. MCNAIR

FASTE MEDARBEIDERE:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY,
RODERICK C. MEREDITH, DONALD D. SCHRÖDER,
JOHN R. SCHRÖDER, MICHAEL A. SNYDER,
CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMPF

REDAKSJON:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

ARTIKKELFORFATTERE:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
KENNETH C. HERRMANN, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

MANUSKRIP-TORREKTUR:

PETER MOORE

REDAKSJONSASSISTENTER:

CHERYL EBELING, KAREN FERGEN,
WERNER JEBENS, JANICE RÖMER,
MARIA ROOT, TONY STYER, WENDY STYER,
ROBERT TAYLOR, RON TOTH, EILEEN WENDLING

GRAFIKK:

Grafikkredaktør: RANDALL COLE
Stab: MATTHEW FAULKNER, L. GREG SMITH
Fotoarkiv: VERONICA TAYLOR

FOTOREDAKSJON:

Leder for fototjenester: GREG S. SMITH

Sjef-fotograf: WARREN WATSON

Stab: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,
NATHAN FAULKNER, HAL FINCH,
ALFRED HENNIG, ELIZABETH RUCKER,
KIM STONE

Utgivelse:

Sjef for utgivelse: RAY WRIGHT
Produksjonsansvarlig: ROGER G. LIPPROSS
Produksjonssjef: RON TAYLOR
Internasjonale koordinatører:
VAL BROWN, BOB MILLER,
GERALD VAN DER WENDE
Opplagsansvarlig: BOYD LEESON
Opplagsassistent: CAROL RIEMEN
Kioskbladforsendelse: JOHN LABISSONIERE

FORRETNINGSFØRER:

L. LEROY NEFF

INTERNASJONALE UTGAVER:

BRITISK: JOHN ROSS SCHRÖDER

FRANSK: DIBAR APARTIAN

HOLLANDSK: JOHAN WILMS

ITALIENSK: CARN CATHERWOOD

NORSK: ROY ØSTENSEN

SPANSK: DON WALLS

TYSK: JOHN B. KARLSON

REGIONALE KONTORER:

AUSTRALIA: ROBERT MORTON

CANADA: COLIN ADAIR

ENGLAND: FRANK BROWN

FILIPPINENE: GUY AMES

FRANKRIKE: SAM KNELLER

LATIN-AMERIKA: LEON WALKER

NEDERLAND: BRAM DE BREE

NEW ZEALAND: PETER NATHAN

PUERTO RICO: STAN BASS

SYD-AFRIKA: ROY MCCARTHY

SVEITS: BERNARD ANDRIST

VEST-TYSKLAND: FRANK SCHNEE

den ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

ÅRG. 2 NR. 6

Opplag: 7 560 000

JULI/AUGUST 1985

ARTIKLER

- 3 De forente nasjoner 40 år
- 7 Sannheten om barneoppdragelse: Storby-barna
- 11 Ungdom bør protestere — men hvordan?
- 15 Sri Lanka — en prøvelsens tid!
- 23 Hvorfor *Den Enkle Sannhet* er hevet over politikk!

FASTE RUBRIKKER

- 1 Personlig fra Herbert W. Armstrong
- 20 Internasjonalt utsyn
- 26 Nyhetsoversyn
- 29 Brev til redaktøren

FORSIDEBILDET

Bildet på forsiden fremstiller den gamle konflikten mellom den etablerte foreldregenerasjon som har bidratt til å gjøre verden til hva den er idag, og ungdommen, som ofte protesterer i form av en opprørende livsstil og oppførsel. Den eldre modellen er en profesjonell maler (med en sjefs ansiktsuttrykk), mens den yngre er en karakterskuespiller som har "punker"-utseende som spesialitet. Han har deltatt i TV-serier og i pop-videoer.

FORSIDEBILDE: HAL FINCH

Den Enkle Sannhet (*The Plain Truth*) blir også utgitt på engelsk, fransk, nederlandsk, italiensk, spansk og tysk av Worldwide Church of God, Pasadena (California, USA) og Borehamwood (England). © 1985 Worldwide Church of God. Alle rettigheter forbeholdt. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Kan bestilles i: *Norge*: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2 *Danmark*: Postboks 211, DK-8100 Århus C *Sverige*: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Andre utgaver av *The Plain Truth*:

Engelsk: *The Plain Truth*, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU. Tlf. 01-207-2811

Fransk: *La Pure Vérité*, B. P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14, Frankrike Tlf. 01-33-26084

Hollandsk: *De Echte Waarheid*, Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Tlf. 034-0239922

Italiensk: *La Pura Verità*, Castella Postale 10349, I-00144 Roma EUR, Italia

Spansk: *La Pura Verdad*, Apartado Postal 1230, 28080 Madrid, Spania

Tysk: *Klar & Wahr*, Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland Tlf. 0228-218061

Andre *Plain Truth*-adresser:

USA: 300 W. Green St., Pasadena, California 91123. Tlf. 800-423-4444

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2. Tlf. 1-800-663-2345

Australia og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia. Tlf. 075-35-4233

New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya: P.O. Box 47135, Nairobi

Nigeria: P.M.B. 21006, Ikeja, Lagos State

Syd-Afrika: P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117

Latin-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 México D.F., Mexico

Karibiske hav: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Husk å sende melding om adresseendring så snart som mulig hvis du endrer adresse. Vennligst vedlegg en gammel adresselapp sammen med din nye adresse.

PERSONLIG FRA

Tidenes mysterium

Jeg holder på å skrive en ny bok, som skal hete *Tidenes mysterium*. I flere måneder fremover vil den bli presentert som en serie artikler i *Den Enkle Sannhet*.

Hvorfor har jeg villet skrive denne boken? Hvorfor er den så viktig nå? I denne personlig-spalten vil jeg forsøke å forklare dette.

Jeg har levet et langt, aktivt og uhyre interessant liv, som spenner over de siste 8½ år av forrige århundre, og hele dette århundre frem til idag.

Jeg har levet i hestekjøretøyenes tidsalder, i bil- og industrialderen, i luftfarts-, atom- og i romalderen som vi nå lever i. Jeg har sett Amerika leve gjennom landbruksalderen, dengang bøndene gikk og sang muntert bak hest og plog — og nå inn i den urbaniserte alder der bønder i Midtvesten stønner og slåss for å få større statlige subsidier for å hindre at livet på landet dør ut.

Jeg har sett dette vårt 20. århundre utvikle seg til en tilstand preget av imponerende fremskritt og resultater på de industrielle og teknologiske områder. Men samtidig har jeg sett en skremmende opptrapping av fryktelig onder, kriminalitet og vold og atomkrigens smeltedigel ta form så den truet med å utsette hele menneskeheten før den nåværende generasjons levetid er ute. Disse tilstandene og fakta er virkelige mysterier som fortsatt er uløste, og som nå trenger å bli forklart.

Jeg har besøkt de fire verdenshjørner, og jeg har vært i nær kontakt med rike og fattige og dem midt imellom. Jeg har besøkt industribaroner, keisere, konger, presidenter og statsministre. Jeg har fått se denne verden ved selvsyn på nært hold, på en måte få er forundt.

Gjennom hele mitt lange og opplevelsesrike, pulserende liv har jeg stilt meg selv mange spørsmål som var dype mysterier for meg — og som fortsatt er ubesvarte og uforklarte mysterier for verden som helhet.

Da jeg var fem år gammel, sa min far at jeg ville bli en kranglefant av en advokat når jeg ble stor, fordi jeg alltid spurte og grov om alt mulig. Jeg ønsket og higet etter å forstå. Kong Salomo, den viseste mann som noensinne har levet, ønsket visdom, og Gud gav ham visdom fremfor alle andre. Etter alle disse årene forstår jeg nå at den samme Gud har gitt meg *forståelsen* for livets dypeste mysterier, som for folk flest er en gåte.

Hvordan hendte alt dette? Jeg ble oppdratt i et protestantisk kirkesamfunn til jeg fylte 18, men jeg hørte aldri noen forklaring på disse vanskelige spørsmålene i kirken. Hvis Bibelen åpenbarer svarene, hvorfor har vi da så mange trosretninger innen kristenheten, og så mye uenighet om hva Bibelen sier?

Men hvem kan egentlig forstå Bibelen? Jeg forstod den i alle fall ikke. Og selv om man forstår den, kan man så tro den? Taler den med noen slags autoritet? Dette spørsmålet forvirret meg, og er det mysterium jeg vil oppklare i denne boken. Historien om hvordan jeg begynte å forstå, begynte i 1926.

Forklaringen på disse store mysterier oppstod ikke i min fantasi, men i det høyeste sinn som tenkte ut, planla, utformet og skapte denne jorden og hele menneskeheten som lever på den.

Hvordan gikk det til at jeg fikk kjennskap til og forståelse for denne kosteligste og mest verdifulle av all viten?

Den sommeren spurte jeg meg selv: "Hvem er jeg? HVA er jeg? HVORFOR er jeg til?" Jeg prøvde å resonnerer meg frem til et svar, men greide det ikke. Det var en gåte. Så nettopp den høsten stod jeg overfor en forvirrende utfordring om et bibelsk spørsmål og om evolusjonsteorien. Dette resulterte i at mitt sinn ble åpnet til forbløffende utsyn og

dybder i viten og forståelse.

Det startet med spørsmålet om helligholdelse av søndag og om mennesket opprinnelse.

Jeg visste jo at Bibelen var bestselger på verdens bokmarked, men for meg hadde den alltid vært en gåte. Jeg forstod den ikke.

Da jeg sa at "Bibelen sier: 'Du skal helligholde søndag'," ble jeg spurt: Hvordan visste jeg det? Hadde jeg lest det i Bibelen?

Jeg svarte at dette visste jeg fordi alle kirkesamfunnene helligholder søndag, og jeg gikk ut fra at Bibelen var kilden til deres lære.

Men mitt ekteskap stod på spill over spørsmålet. Jeg ble tvunget inn i et dyptgående studium og undersøkelse, både av Bibelen og utviklingslæren, som på den tid begynte å bli alment akseptert innen høyere undervisning.

Mitt dyptpløyende studium av verkene til Darwin, Huxley, Haeckel og andre fikk meg til å sette spørsmålsteget ved Bibelens autoritet, og endog ved Guds eksistens. Jeg var fast bestemt på å finne absolutte bevis på Guds eksistens og Bibelens autoritet, eller å forkaste dem begge. Jeg forstod at folk flest godtar eller forkaster en anskuelse på grunnlag av en skjødesløs antagelse som bygger på det de har hørt, lært eller gått ut fra, uten bevis. Jeg ville forstå. Og jeg ønsket å bygge på positive beviser, ikke på skjødesløse antagelser eller ønsketenkning.

Etter flere måneders studier som omtrent gikk døgnet rundt, ble svarene åpenbart for meg med beviser som var positive og absolutte.

Jeg oppdaget at Bibelen er en bok skrevet i kode, og at den gir svar på alle de altoverskyggende mysterier som alle mennesker står overfor. Åpenbaringen av disse hemmelighetene var gått tapt, selv for Guds menighet, skjønt den var bevart i Bibelens skrevne ord. Hvorfor har verden da ikke forstått dette klart? Fordi Bibelen var skrevet i kode, slik at den ikke skulle bli forstått før vår egen tid i siste halvdel av det 20. århundre. Gjennom mine studier, natt og dag, lærte jeg hvorfor Bibelen er verdens mest misforståtte bok, enda den er den suverene bestselger.

For mine forbløffede øyne og sinn åpnet det seg utsyn over kunnskap og forståelse som alltid har vært hovedmysterier i livet for de fleste. Men i Bibelen står det at nettopp i disse dager som vår generasjon nå lever i, skal det store mysterium bli oppklart. Og det ble det faktisk også for mitt forbløffede sinn.

Jeg lærte at Bibelen er som et puslespill — tusenvis av biter som må settes sammen — og det er bare én måte de passer sammen på. Men da blir også bildet krystallklart for den som er villig til å tro på hva Gud vår Skaper sier.

Den boken jeg nå skriver, setter bare sammen alle bitene i puslespillet, så bildet klart kan bli forstått.

Når du leser denne boken, om og om igjen, bør du stadig sammenholde den med din egen Bibel. Se disse sannhetene med egne øyne i Bibelen. Åpne ditt sinn, slik at Gud kan lede deg inn i sin SANNHET

etterhvert som du går frem. Da vil du skjønne alt sammen som aldri før.

Tiden vil kanskje vise at dette er den viktigste bok som er skrevet på nesten 1900 år.

Ikke på grunn av dens litterære kvalitet eller blomstrende, lærde språk, for det har jeg med hensikt unngått; men fordi den med enkle og klare ord redegjør for den viktigste viten som noensinne er åpnebart fra hovedkilden til forståelse av det som har forvirret alle mennesker siden menneskeheten for første gang fremstod på denne kloden.

Hele menneskeheten er blitt blindet for hva og hvem mennesket er og hvorfor og hvordan det fremstod på jorden. Menneskene er blitt forundret over sin manglende evne til å løse sine problemer, eller å finne svar på alle de vanskelige spørsmål om menneskeheten selv og den jord den bor på.

Disse mysteriene ble for lenge siden åpenbart av den øverste autoritet på all kunnskap, men et budskap i kode som ikke skulle åpenbares, dechiffreres, før i vår tid.

I det første århundre etter Kristus ble menigheten infiltrert med et annet evangelium, og mange former for vranglære og falske kirkesamfunn som gikk under navn av "tradisjonell kristendom" oppstod.

Som Gud åpenbarer i Åpenbaringen 12:9, er hele verden blitt forført. Disse grunnleggende sannheter er blitt holdt skjult som en hemmelighet. Selv oppriktige og velmenende geistlige har fått sin opplæring slik den tradisjonsmessig er nedarvet innen disse kirkene. De har gått ut fra at disse falske læresetningene er Bibelens sanne lære.

I stedet for å sette de forskjellige brikkene i puslespillet sammen på en korrekt og fornuftig måte, er det blitt skikk og bruk å lese en allerede godtatt falsk lære inn i hvert enkelt skriftsted, med andre ord å tolke skriftstedene så de sier hva de geistlige allerede er lært og derfor tror.

Bibelen trenger ingen tolkning, siden den tolker seg selv. Dette kommer klart frem når de forskjellige skriftstedene som omhandler hvert emne blir satt sammen på riktig måte, slik Bibelen selv sier, "litt her, litt der" (Jes. [Es.] 28:10). Selv den bekjennende tradisjonelle kristenhet er blitt forført.

Det er å håpe at denne boken, som blir skrevet nå fordi Guds tid for den er inne, vil åpne manges øyne for sannheten om disse mysteriene som så lenge har vært skjult.

FORORD

Har du noensinne spurt deg selv: "Hvem er jeg? Hva er jeg? Hvorfor er jeg til?"

Verden omkring deg er et mysterium. Du er selv et mysterium. Du har aldri sett din egen hjerne, settet for ditt intellekt og alt det du er.

Ditt liv er omhyllet av mysterier. Når du tenker over det, er selve din eksistens et mysterium. Ble du ganske enkelt til ved utenkende, iboende jordiske krefter, uten mening eller hensikt — eller ble du hensiktsmessig utformet og skapt av en Allmektig Gud med det

(Fortsettes side 6)

de FORENTE NASJONER

Menneskehetens “siste håp” er den blitt kalt. Men etter fire tiår står FN, som den verden den representerer, på randen av utslettelse.

av Gene Högberg

SAN FRANCISCO, 26. juni 1945. En historisk begivenhet — undertegnelsen av De forente nasjoners pakt (FN-pakten) fant sted.

De fleste av seierherrene fra 2. verdenskrig hadde samlet seg i denne byen i California for å sette opp et program for etter-

krigs-verdenen. Pakten var frukten av det arbeid representanter for mer enn 50 land hadde nedlagt.

Senere samme år, 24. oktober 1945, ble FN offisielt født med 51 medlemmer.

Mål: Å avverge større kriger

Første artikkel i pakten trekker opp

det formål disse representantene hadde med å opprette FN — “å opprettholde internasjonal fred og sikkerhet.”

Dette håpen blir enda mer elegant uttrykt i forordet til pakten. Her forpliktet de undertegnende nasjonene seg “til å redde kommende generasjoner fra krigens svøpe, som to ganger i vår livstid har bragt sorg til menneskeheten”. Undertegnerne forpliktet seg videre til at “våpenmakt ikke skal brukes, unntatt for det felles beste.”

Artikkel 2 inneholder andre grunnleggende prinsipper, slik som likhet for alle dets medlemmer (en stemme for hvert land — nå ialt 159 — uansett dets størrelse); at uoverensstemmelser skal løses på fredelig vis; og at medlemmer påtar seg å ikke bruke makt eller true med makt på en måte som strider mot hensikten med FN.

Men for å forhindre uønsket innblanding i interne saker i den enkelte stat, sier artikkel 2 at FN ikke skal intervensere i interne anliggender i noe medlemsland.

Siden disse idealistiske dager, mer enn 40 år tilbake, har mer enn 100 væpnede konflikter hjemsokt verden, selv om ingen av dem heldigvis har vært atomkriger — så langt. Nesten ikke en måned har gått uten krig på en eller annen slagmark.

Verden har vært vitne til den patetiske forfatning som de underbemannede FN-fredsstyrker har befunnet seg i. I Syd-Libanon er de totalt utmanøvrert av de kjempende styrkene som nesten handler som om FN-soldater i nærheten ikke skulle eksistere.

Andre kriger, slik som den blodige Iran-Irak-krigen, raser uten at FN utøver noen innflytelse i det hele tatt.

Selv om FNs fredsbevarende evne hadde vært virkelige effektiv, blir den likevel kraftløs pga. den stadige trussel som ligger i stormaktenes veto i FNs sikkerhetsråd, FNs eneste vedtaksføre organ. Fordi mange av verdenskonfliktene har sitt utspring i kampen om makt mellom Øst og Vest, gjør trusselen om veto fra Sovjetunionen eller USA FN handlingslammet i de mest

alvorlige utfordringer mot verdensfreden.

Gjør tingene verre

Ikke bare er FN blitt lammet, fremholder FN-kritikere, men i tillegg blir mange mindre konflikter bare gjort verre. Dette fordi Hovedforsamlingen, hvor man debatterer verdensproblemer og anbefaler handling av Sikkerhetsrådet, etter opprettelsen hurtig utviklet seg til å bli et forum for argumentasjoner mellom nasjoner, mye slik de politiske partiene angriper hverandre i landenes nasjonalforsamlinger.

USAs nylig avgåtte FN-ambassadør Jeane Kirkpatrick bemerket at Hovedforsamlingen faktisk fungerer på samme måten som et parlament eller en kongress. Det finnes partier, men her kalles de vestmaktene, den afroasiatiske tredje verdens blokk, og de såkalte alliansefrie stater (som for en stor del også er medlemmer av den andre blokken).

Ifølge Kirkpatrick har Moskva lært å spille FNs politiske spill meget godt, langt bedre enn Washington. Sovjetunionen arbeider hardt for å vinne støtte for sine synspunkter. Til gjengjeld støtter det de nyere nasjoner i Afrika og Asia i deres spesielle problemer. På denne måten bygges det opp en betraktelig blokk mellom Sovjet og den tredje verden i mange nøkkel-spørsmål.

Pga. den politiske politikk som føres i FN forblir ikke bare hovedproblemer udrøftet, men mange lokale konflikter løstes opp til verdenskonflikt-nivå.

Resultet, fortsetter Kirkpatrick, "er at det som foregår i FN forverrer konfliktene... Mange land som ikke har noen direkte interesse i en konflikt, blir likevel involvert i den. Resultatet er at alle konflikter blir gjort mer eller mindre globale."

Også enkelte av Hovedforsamlingens hardt pressede tilhengere i den vestlige verden innrømmer at den er blitt fordreid i sin oppfatning av hva som er og hva som ikke er reelle verdensproblemer.

Mens lokale kriger herjer i Sydøst-Asia, Afghanistan og Persiabukta, og sult truer med å ta livet av millioner på Afrikas horn, fortsetter FN hovedsagelig å fokusere sin interesse om Midtøsten og det sydlige Afrika. Disse to områdene er knyttet sammen. Syd-Afrika er gjentatte ganger fordømt for sin rasepolitikk, og for ti år siden erklærte Hovedforsamlingen at sionisme,

den politiske bevegelse som bragte det jødiske folk tilbake til sitt gamle hjemland, er "en form for rasisme".

Denne fokuseringen blir videre forsterket ved at to uoffisielle grupper som ikke representerer noen nasjon i det hele tatt, får være tilstede ved nesten alle møter i FN, nemlig Den palestinske frigjøringsorganisasjon (PLO) og Folkeorganisasjonen for Sydvest-Afrika. Den siste, også kjent som SWAPO, er en marxistisk organisasjon som kjemper for å få kontroll over Sydvest-Afrika/Namibia. FN har erklært at SWAPO er "den eneste legitime representant for folket i Namibia".

Sist sommer besøkte undertegnede det nye og enorme FN-komplekset i Wien i Østerrike. Etterat guiden hadde vist oss en av de alminnelige plenumslokalene, spurte vi ham hvem det var som brukte de to stolene på hver sin side av ordførerens bord øverst i salen. De var for de ikke-voterende representantene for PLO og SWAPO, var svaret.

PLO tok til og med en gang del i en konferanse om sivil luftfart og flykapping!

I 1980 ble en resolusjon vedtatt i FNs hovedforsamling med 118 mot 10 stemmer (med 15 blanke stemmer). Før vi fortsetter, vil vi bare minne om artikkel 2 i FN-pakten, som sier: "Alle medlemmer skal løse sine internasjonale uoverensstemmelser med fredelige midler," og: "Alle medlemmer skal i sine internasjonale forbindelser avholde seg fra å true med eller å bruke makt mot den territoriale selvstendighet eller politiske uavhengighet til noen annen stat."

Ikke desto mindre bekreftet resolusjonen med overveldende flertall "lovligheten av den kamp de undertrykte folk i Syd-Afrika og deres frigjøringsbevegelser fører med *alle midler, inkludert væpnet kamp for at folket kan gripe makten...*"

Ikke rart at USAs tidligere FN-ambassadør kalte FN "et meget farlig sted".

Unesco-krisen

På grunn av dette forverrede klimaet burde det ikke komme som noen stor

overraskelse at det bygger opp til krise innenfor det intrikate nett av internasjonale organisasjoner opprettet siden 2. verdenskrig. Ikke bare FN selv, men også de femten organisasjonene tilknyttet FN er involvert. Den mest kjente av disse er Unesco, FNs organisasjon for undervisning, vitenskap og kultur.

På den siste dag av 1984 gav USA offisielt avkall på sitt medlemskap i Unesco. Med sin utmeldelse trakk også Washington tilbake sin 25 prosents budsjettandel.

Like før begynte Storbritannia sin utmeldingsprosess ved å gi den obligatoriske ettårs-opsigelsen, som vil trå ikraft ved utgangen av 1985. Og i en heller overraskende bekjentgjøring,

26. Juni 1945: Delegater fra 50 nasjoner deltok i San Francisco-konferansen for å godkjenne FN-pakten. Statsråd Edward J. Stettinius undertegnet for USA (over); Moskvas daværende ambassadør til USA Andrej A. Gromyko (til høyre) undertegnet for Sovjetunionen. FNs "sverd til hakker"-symbol, en referanse til Jesaja 2:4, ble laget av den sovjetiske skulptør Jevgenij Vutsjetitsj.

datert 28. desember 1984, varslet den blomstrende sydøstasiatiske øynasjonen Singapore at også de vil trekke seg tilbake ved slutten av 1985 på grunn av de stigende medlemsavgiftene.

Mange andre vestlige land har også annonsert at de alvorlig vurderer sin medlemskapsstatus. 24 land har forlangt reformer i Unesco. Deres press burde være betydelig, siden 8 av disse landene står for 72 prosent av organisasjonens årlige budsjett på 375 millioner dollar (vel 3 milliarder kr.).

Unesco er den største av FNs 15

venner, slik som Storbritannia, Nederland, Frankrike og Portugal, til å oppgi sine koloniriker. Håpet, som forlengt er knust, var at de frigitte koloniene ville gå med sine tidligere herskere i et felles verdenssamarbeid. Det har imidlertid ikke helt gått slik.

“Det som har hendt i FN og Unesco,” skrev William Pfaff 2. januar 1984 i *International Herald Tribune*, “er således et direkte resultat av de mål den amerikanske regjering lenge har søkt og til slutt har oppnådd...

FN og Unesco representerer den suksess USA hadde med sin politikk i 1940- og 50-årene. I disse verdensorganisasjoner av stater, med en stemme for hver nasjon og universell selvbestemmelse for alle, har enhver politisk enhet, uansett hvor liten, sin plass, så lenge de er organisert som stat.

Men nå liker ikke Amerika dette. Flertallet i Hovedforsamlingen og Unesco er fiendtlige. Washington ønsker nå å kvitte seg med disse irriterende organer for verdensopinionen. Verdensopinionen har ikke gitt uttrykk for de høye idealene til en frigitt menneskehet slik amerikanerne håpet, men den vulgære virkelighet i internasjonalt liv.”

Kanskje det mest betydningsfulle som kommer ut av denne Unesco-affæren er at USA ved å gå ut av denne organisasjonen i Paris, vil kunne legge det filosofiske grunnlag for en dag å forlate FN selv. Dersom en slik handling skulle finne sted, ville det bety at FNs hovedkvarter i New York ville måtte forlate USA.

Den amerikanske journalisten George F. Will er en av de fremste talsmenn for en slik handling. Kort etterat USA annonserte sine hensikter i 1983 om å forlate Unesco, skrev han:

(Fortsettes side 25)

underorganisasjoner. Den begynte i 1946 med 28 land (og et budsjett på 7 millioner dollar, dvs. ca. 35 millioner kr.) for å dele de vestlige industristaters idéer og viten med utviklingslandene. Å redusere verdens analfabetisme var en av hovedmålene. En annen hovedoppgave var å bevare truede kulturelle landemerker.

I løpet av årene har Unesco som FN selv forandret seg, særlig etterhvert som nye medlemmer har kommet til. Organisasjonen har nå 161 medlemmer (to mer enn FN selv), og ifølge

kritikerne er Unesco blitt mer involvert i politiske motsetninger, slik som FN selv, enn i utdannelse og kulturelle spørsmål.⁸

Vil USA forlate FN?

En ting som ofte blir oversett når man diskuterer FN idag, særlig av kritiske amerikanere, er at de uten å være klar over det forkaster de høye idealene som FNs hovedgrunnlegger, USA, hadde da organisasjonen ble opprettet.

For eksempel presset USA etter 2. verdenskrig sine vestlige verdens-

PERSONLIG

(Fortsatt fra side 2)

et overordnet sinn, i en hensikt som også er forblitt en hemmelighet? Faktisk har gjennom menneskenes historie den vedholdende tradisjon om Gud som vår Skaper vært et så stort mysterium at den høyere undervisning i Vesten har søkt å utviske dette mysteriet ved å gi sin nærmest enstemmige tilslutning til evolusjonsteorien. Denne teorien er et produkt av menneskehjerner som et forsøk på å forklare skaperverket uten eksistensen av noen guddommelig Skaper.

Men hvis den Allmektige Gud var den som skapte deg, og han eksisterer som den guddommelige Skaper av alt som er til, da fremstår mysteriet om Gud i kronologisk orden som det første og altoverskyggende mysterium.

Hvem og hva er Gud? Det mysteriet har ingen religion forstått, forskningen ikke forklart, og den høyere undervisning ikke undervist. Gud åpenbarer seg selv i sitt Ord, den hellige Bibel, og likevel er det nesten ingen som har forstått det. Som Bruce Barton sa, Bibelen er "boken som ingen kjenner". Bibelen er i seg selv det grunnleggende mysterium som avdekker alle andre mysterier.

Og hvis sannheten om Gud er den første av de mysterier som Bibelen åpenbarer, må sannheten om engler og onde ånder være nr. 2 av rang. Eksisterer det tross alt en djevel? Skapte Gud en djevel? Bibelen sier klart at denne verden blir styrt av usynlig makter og myndigheter av onde ånder. Blir mennesker og selv regjeringer idag påvirket og influert av onde ånder? Innvirker onde ånder endog på ditt liv? Dette spørsmålet later til å være innhyllet i et fullstendig mørke.

Det tredje viktigste spørsmål er sannelig mysteriet om ditt og hele menneskehetens liv. Hva er menneskeheten, og hvorfor er den til? Er mennesket en udødelig sjel? Vet de døde hva de levende foretar seg? Er mennesket en skapning av kjøtt og blod med en udødelig sjel i seg? Er det en hensikt og mening med menneskelivet? Ble vi til ut fra blinde materielle krefter uten mening eller hensikt? Hvorfor står

menneskeheten idag overfor tilsynelatende uløselige problemer?

Det fjerde i rekken av uforståtte mysterier er den sivilisasjon som er utviklet i menneskets verden. Hvordan er den kommet istand? Hvorfor finner vi en verden preget av imponerende fremskritt, som samtidig paradoksalt nok er preget av skremmende og økende onder? Hvorfor kan ikke de hjerner som skaper romskip, datamaskiner og andre produkter av forskning, teknologi og industri, løse de problemene som viser hvor hjelpeløs menneskeheten er?

Dernest i utviklingen av menneskesamfunnet her på jorden, kommer vi til mysteriet med jødene og oldtidens Israel: Hvorfor oppreiste Gud denne ene spesielle nasjonen Israel? Hvorfor er de "Guds utvalgte folk"? Er de Guds favoritter? Diskriminerer Gud mot andre folkeslag? Gjør Gud forskjell på folk? Hvilken hensikt har de i den guddommelige verdensorden?

Så kommer vi til mysteriet med menigheten. Hvorfor skulle det være en kirkelig institusjon i verden? Har den noen hensikt, som selv den tradisjonelle kristendom ikke har forstått?

Og til slutt: Hvorfor mysteriet om Guds Rike? Jesu evangeliebudskap var nettopp "Guds rike". Er dette Riket noe inne i hver enkelt person? Er det noe som kan etableres i hvert menneskes hjerte? Er det kirken som institusjon? Eller er det noe helt annet? Og hvorfor dette mysteriet med selve Jesu Kristi evangelium?

Dette er DE SYV STORE MYSTERIER som angår livet til hvert menneske på jorden. SANNHETEN angående alle slike mysterier er åpenbart i Bibelen, men ingen kirkesamfunn eller teologer synes å ha fattet dem.

Hvorfor? Bibelen er det underliggende mysterium for alt sammen. Den er et mysterium fordi det er en bok i kode. Den er som et puslespill, hvor de kanskje flere hundre enkeltbrikker av forskjellig form bare kan innpasses i ett bestemt mønster. Bibelens sannheter blir åpenbart, litt her og litt der, spredt utover fra begynnelse til slutt, og kun åpenbart ved Den Hellige Ånd i dem som hengivent har overgitt seg til Gud, og som er

villige til å bekjenne feil og uriktig praksis og holder seg til å tro Kristus, Guds Ord. Jesus var Ordet i egen person. Bibelen er det sammen Ord på trykk.

Ingen kan få Den Hellige Ånd, som alene kan åpne menneskesinnet for forståelse av dette Guds Ord, uten gjennom fullstendig anger og omvendelse, innbefattet tro på Kristus og alt han sier. Vi kan bare komme til omvendelse etterat vi har erkjent at vi har syndet, at vi har gjort og trodd det som er galt. Det vanskeligste for ethvert menneske later til å være å innrømme at man har urett — å tilstå feil i sin tro og overbevisning.

Er det da så rart at Bibelen er boken som ingen kjenner eller forstår? — eller iallfall nesten ingen?

Gud har med hensikt skrevet sin bok i kode slik at den ikke ville bli forstått før i våre dager. I Daniel kapitel 12 kan vi lese at selv denne Guds hengivne mann ikke kunne forstå det som han fikk i oppdrag å skrive som del av Bibelen. Han sa han hørte budskapet, men kunne ikke forstå det. Da sa engelen som hadde åpenbart budskapet: "Gå bort, Daniel! For disse ord skal være gjemt og forseglet inntil endens tid."

Idag er vi kommet til den tiden. Gud har åpnet sitt ord til forståelse for dem han har utvalgt, dem som har overgitt seg til ham og hans velsignede hellige Ord. I samme kapitel av Daniels bok blir det sagt at i denne endens tid vil "de forstandige" forstå, men "ingen av de ugudelige skal forstå det". Hvem er så disse "forstandige" som kan forstå Bibelen?

"Å frykte Herren er begynnelsen til visdom" (Salm. 110:10) og "god forstand [forståelse] har alle de som gjør deretter" (Samme vers). Men den tradisjonelle kristendom har stort sett fornektet Guds bud, idet de sier at de er opphevet og naglet til korset. Derfor kan ikke presteskaper og teologene i den organiserte "kristenhet" forstå den hellige Bibel — og gjør det da heller ikke.

Hvordan kan da vi i denne boken forstå og åpenbare for leseren disse forvirrende mysterier? Det spørsmålet skal vi svare på i den innledning som vil følge neste gang.

(Fortsettes.)

Storby- barna

Hva er løsningen for barn som lever på gaten?

“Hei, la oss ta den gamle, snu stålene og fikse noe blås.”

Forsto du det du akkurat leste? La oss oversette det for deg: “La oss rane den gamle damen, ta pengene hennes og kjøpe litt hasj.”

Slike dialoger, og lovbrudene som følger, forekommer tragisk nok tusenvis av ganger hver eneste dag i tettpakkede byområder, spesielt i USA.

Enda mer tragisk er det at de fleste av disse forbrytelsene blir begått av “barn” mellom åtte og atten år. Intet under at profeten Jesaja forutsa som han gjorde om vår tid: “Mitt folks herskere er barn” (Jes. 3:12).

Villedte barn omdanner våre indre byområder til forbryterstrøk med bande vold. Men dette avsnittet skal ikke omhandle barns forbrytelser, det vil ta for seg hvordan man skal oppdra barn til ikke å bli kriminelle, så de ikke blir en del av statistikken for fengsler eller likhus. Veloppdragne barn kan oppfostres i et forvridt miljø!

Utfordringen

Det er ikke lett å lede barn i riktig retning, når alt omkring dem drar dem i gal retning. Men dette er tilstanden i alt for mange nabolag i indre bysoner.

Gjennomsnittsbarnet i indre storbysoner bor sammen med sin mor, som sannsynligvis er ufaglært og arbeidsløs. Barnets far har for-

lengst forlatt familien. Tre eller fire søsken deler ofte treromsleiligheten som myndighetene har subsidiert husleien på.

Han eller hun vokser opp i gater fulle av knust glass, hvor veggene er dekorert med graffiti. Faktisk kan man i alt for mange tilfeller si at storbybarn blir oppdratt på gaten og av gaten — en hard og nådeløs lærer.

Gaten lærer barna å overleve ved å bli slu kjeltringer som griper til vold. Gatens “lærere” er typer med tøffe klengenavn. Disse beryktede rollemønstrene har selv vært gatens elever, med videreutdanning bak fengselets murer. Mange av dem har avlagt eksamen i de grusomme fagene narkotikasalg, hallikvirksomhet, ran og mord. Ivrig står de klar til å viderebringe sine mørke ferdigheter.

Disse “gateprofessorene” henger på hvert eneste gatehjørne og imponer sine ivrige unge elever med “suksessens” fristelser: Flotte klær, luksusbiler og narkotikarus. Det er dette storbybarnet blir oppdratt til å tro er å gjøre det stort — ha virkelig suksess i livet.

Siden gjentagelse er en god læreteknikk, blir denne gate-livsstilen forsterket minutt etter minutt gjennom sang på sang ved lyder som skinger fra “boksen” (stor bærbar radio). Denne gatens mekaniske lærer som gjentar og gjentar, hypnotiserer og programmerer barnets sinn med livsstilen og verdinormene til dets menneskelige gate-lærere. Det uunngåelige pensum som blir forsterket hele

tiden, er lettvinnt sex, lettvinnte penger, lettvinnt narkorus og “å være med på leken” — å bli en storby-Romeo.

Likevel, på tross av alle disse negative faktorene, er det mulig å oppdra sunne barn!

Enskjønt de detaljene vi nettopp har beskrevet foran er mest typiske for amerikanske storbyer, gjelder omstendighetene og løsningene overalt.

Tusenvis av foreldre i indre byområder klarer å møte utfordringen på en vellykket måte. De oppdrar barn som på tross av miljøet er ansvarlige, respektfulle fremgangsrrike unge mennesker. De beviser at selv om du bor i en slum, så behøver ikke slummen å bo i deg. Her er hva du kan gjøre for å oppdra dine barn, så de får et solid grunnlag i livet, på tryggere grunn enn gatens rystende rot.

Ansvarlige foreldre: Sunne barn

Foreldre, la oss se det i øynene. Hvis dere vil at barna skal bli sunne, må dere selv leve riktig. Dere må være slik dere vil at barna skal bli.

Barn er flinke etterapere. Som småtasser tar de på seg klærne våre og leker Mamma og Pappa, “spiller” oss. Etterhvert som de blir eldre, blir det mer enn bare skuespill, de lever ut rollene som sine foreldre eller enslige far/mor.

Hvis du jukser regningsbudet og lyver for myndighetene, bør du da bli overrasket når barnet ditt raner noen? Hvis du selv banner, bør du da bli sjokkert når du hører barnet

snakker grisete med ungene i nabolaget? Hvis du selv har et forhold utenfor ekteskapet, hvordan kan du da si noe når datteren kommer hjem gravid, eller når sønnen din har gjort en annens datter gravid?

Det behøver ikke å bli på den måten med deg og dine barn. Kanskje dine foreldre ikke visste bedre, men i kraft av denne artikkelen vet du det! Men Guds hjelp kan du bryte den onde sirkelen — historien må ikke nødvendigvis gjenta seg selv. Dine barn kan bli bedre enn generasjonen før dem. Men du kan ikke bare snakke til barna — du må vise dem det i handling hvis dine barn skal se en lysere fremtid. Du må leve på en bedre måte.

Oppsatt på å vinne

Du må være totalt innstilt på å seire, ha korsfarernes iver etter å

Den ekstra tid du bruker på deg selv? Nei! Intet er viktigere — for et barns liv er en forferdelig ting å kaste bort!

Barna er vår fremtid, og vi har ansvaret for å bruke våre liv på å gjøre dem og deres fremtid bedre.

Du er kanskje ikke klar over hvor skremmende stor vekt Gud legger på at du oppdrar *hans barn*. Riktig, de er hans! Gud har gitt deg dem til låns for å utvikle dem for ham. Kong David skrev: "Se, barn er Herrens gave, livsfrukt er en lønn" (Salme 127:3).

Hvordan vil Guds gave være i dine barn? Vil det være et ødelagt liv i fengsel, døden i en sprøyte-spiss, eller videregående utdannelse og et produktivt liv i fremgang? Ditt barns liv er i dine hender, og Gud vil holde deg ansvarlig for det. Ta en forpliktende beslutning —

ditt gode eksempel i hjemmet, vil det bli påvirket til å leve som du og dine gjør.

Du må ofre å "gjøre akkurat som du selv vil" til fordel for å gjøre det som vil påvirke barna dine positivt. Gi det å være sammen med barnet eller barna dine topp-prioritet. La ikke noe eller noen stjele disse verdifulle øyeblikkene. La barna få oppleve deg som det mennesket du er. La dem føle og se alt det du er og alt det du står for.

Barn lærer best gjennom samvær med foreldrene. Våre livsverdier blir videreført til våre barn hvert sekund vi er sammen med dem. Det er derfor Gud advarte: "Lær eders barn dem [Guds verdier] ved å tale om den når du sitter i ditt hus, og når du går på veien, og når du legger deg, og når du står opp" (5 Mos. 11:19).

Noen enslige foreldre kan kanskje finne det vanskelig alene å få tid til nok positivt foreldresamvær med sine barn. Hvis dette gjelder deg, bør du henvende deg til andre ansvarlige medlemmer av din øvrige familie for hjelp. Både bestefedre og bestemødre, onkler og tanter, kan gi deg støtte i oppdragelsen av dine barn. Spesielt alenemødre trenger en manns faste hånd og maskuline påvirkning når tenåringer skal rettedes.

Den unge evangelisten Timoteus ble sannsynligvis oppdratt av sin mor, som var enke. Men gjennom det positive samværet og innflytelsen fra hans øvrige familie, i hans tilfelle en mormor, ble Timoteus likevel en vellykket ung mann (2 Tim. 1:5). Hvis hele familien arbeider sammen om det, kan barn oppdras på en vellykket måte.

Rettled barnet ditt i valg av venner. Ikke bare fortell det hvem det skal være sammen med, men lær det hvordan det skal velge sin omgangskrets. Lær det å tenke gjennom andres oppførsel, og hva slik oppførsel vil føre til. Hjelp det å forstå følgende formaning: "Søk omgang med de vise, og du skal bli vis; men dårers venn går det ille" (Ordsp. 13:20).

Det finnes en annen venn som er listigere og mer negativ enn noen av de andre tenåringene som henger på gatehjørnene. Hvis du lar barnet ditt bli utsatt for denne "vennen", vil innflytelsen hans

Bestefedre og bestemødre, onkler og tanter, kan gi støtte til aleneforeldre i oppdragelsen av deres barn.

vinne ditt barns hjerte og hjerne. Du er i kamp med de negative kreftene rundt dere om kontrollen over ditt barns sinn, og seierens pris er en klippefast beslutsomhet.

Hva er vel viktigere enn ditt barns liv? Den tid du bruker på å se såpeoperaer på fjernsynet? Den tid du er sammen med venner?

sett alt du har inn på å vinne kampen for ditt barns liv.

Samvær er innflytelse

Hvem har størst innflytelse på ditt barn? Svaret ligger i hvem som er mest sammen med det. Hvis det er de negative elementene på gaten, vil barnet ditt bli påvirket til å følge gatens levemåte. Hvis det er

ødelegge alt det positive du har forsøkt å lære barnet. Barnet ditt bruker sannsynligvis allerede mesteparten av tiden det er våkent til å lytte til denne destruktive vennen. Hvem denne typen er? Musikken som døgnet rundt brøler ut av radiokassettpillere, på gaten kjent som "ghetto-blastere".

Mange bykjernebarn er blitt avhengige av denne musikken. Avhengigheten er ofte sterkere enn til heroin og potensielt like destruktiv. Den konstante påvirkningen fra denne musikken forsterker gatens negative livsstil. Den påvirker barn til å tro at sex utenfor ekteskapet er bra, at narkotikarus er tingen, og at livet i sin alminnelighet er en eneste stor fest.

I bekymring over storbyungdommens utvikling uttalte Jesse Jackson (leder av en sort koalisjon i USA, kalt PUSH) en gang: "Musikk er vesentlig i dannelsen av barns holdninger, fordi den utgjør en så stor del av deres kultur." Jesse Jacksons uttalelse gjelder alle og alle typer musikk — og helt bestemt den type musikk som har negativ effekt. La barnet ditt oppleve det beste innen alle typer musikk. Hjelp det til å bedømme musikken etter dens virkning og etter de verdier som den fremhever. Undersøk hva barnet ditt lytter til. Husk at musikk med slette stemninger vil påvirke ditt barn dårlig, og musikk med gode stemninger vil påvirke det til det gode.

Utsett barnet ditt for positive forbilder, alle i nabolaget er jo ikke narkotikahaiere eller ranere. La det se opp mot de positive eksemplene fra dem som virkelig har gjort det godt. Pek ut dem som bodde i slummen, men som ikke lot slummen bo i dem. Ros dem som gikk på gaten, men som ikke ble på gaten. Fremhev dem som gikk videre og ble forretningsmenn, leger, ingeniører, fremgangsrike mennesker i alle deler av samfunnet. Vis barnet ditt det som er stort, og det vil selv søke det store.

Respekt for autoritet

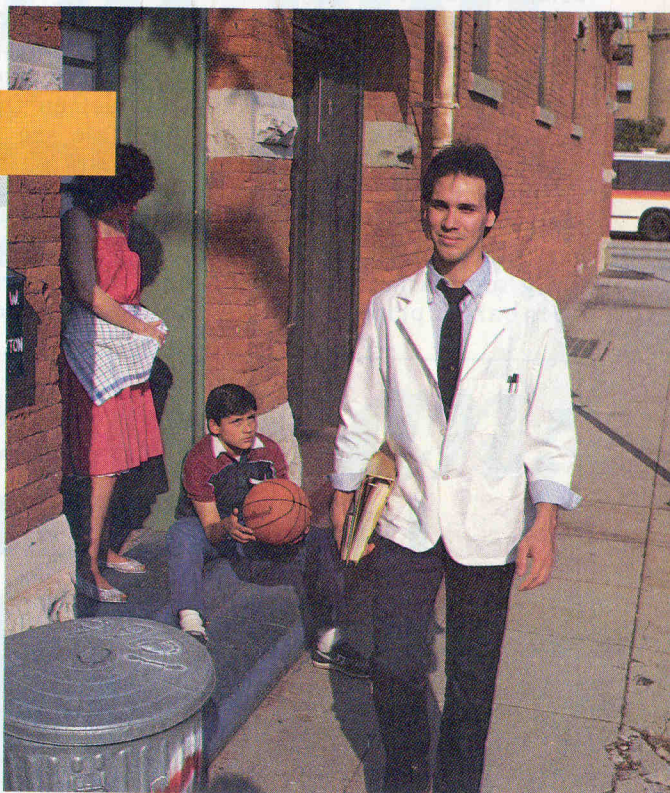
Hvorfor forstyrrer tenåringene i klasserommene og terroriserer hele skoler? Hvorfor raner de eldre mennesker og så slår dem til døde? En av hovedgrunnene er mangel på respekt for autoritet.

Respekt for autoritet er i bunn og grunn det viktigste prinsipp foreldre kan lære et barn. Uten respekt for autoritet kan ikke et barn lære, hverken av Gud, foreldre eller noen andre. Barnet vil bli en pøbel.

Foreldre, begynn tidlig med å lære barna deres å respektere dere. Inne i huset vil barn gjerne respektere autoritet, men de trenger å

— forat det må gå deg vel, og du må lenge leve i landet" (Ef. 6:2-3). Hvis et barn hedrer og respekterer sine foreldre, vil det også hedre og respektere andre. Det vil respektere sine lærere og vokse i kunnskap, forståelse og visdom. Det vil respektere landets lover og utvikle sine evner i skolen istedenfor å havne i fengsel. Et barn med respekt kan tilegne seg evnene som

La barnet ditt oppleve positive forbilder... Ros den som gikk på gaten, men som ikke ble på gaten.

vite hvem som bestemmer — hvem som har autoritet. Deres måte å finne denne autoriteten på, er ved å utfordre dere — prøve dere for å finne ut om dere virkelig mener det dere sier. Og når de leter, når de utfordrer, la dem med kjærlig fasthet få vite at dere så avgjort bestemmer!

Lær dem at et "ja" betyr "ja", og et "nei" betyr "nei", konsekvent og uten å vingle.

Oppdra dem til å snakke høflig og med respekt til dere. Hvor ble det egentlig av "ja takk" og "nei takk"? Dette høres kanskje gammeldags ut, men det er som et frisk pust å høre dette fra en ungdom. En slik holdning viser respekt og ærefrykt for autoritet.

Apostelen Paulus formante barn å "hedre din far og din mor — dette er det første bud med løfte

skal til for å vokse opp til å bli en rettskaffen voksen med fremgang, uansett hvor forvridt hans eller hennes omgivelser måtte være.

Opplær barna

Guds ord er grunnlaget for all kunnskap. Ved å lære barna dine om Gud og hans levereregler, vil du gi dem den beste utdanning som finnes.

Hjelp først barna dine til å utvikle et personlig forhold til Gud gjennom bønn, Oppmuntre dem til å snakke med Gud om de problemene, håpene og drømmene de har. De vil snart oppdage at de har en venn "som henger fastere ved en enn en bror" (Ordsp. 18:24).

Barna dine trenger å ha Gud med seg når de møter de mange vanskelige utfordringene livet gir i dette forvridde samfunnet. Det er

gategjenger, narkomane, barnemis-handlere og ranere som truer. Det er kamerater, narkotikahaiere og prostituerte som frister til å gå den gale vei. Men hvis barnet ditt har Gud som venn, er det mulig å mestre det alt sammen.

Lær det så Bibelens levende prinsipper. Gjør Guds Ord aktuelt i forhold til livet og situasjonene et barn møter i hverdagen. Hvis Bibelen sier at noe må gjøres, så forklar hvorfor og hvordan, og velsignelsene som følger av å gjøre det.

Vis så barnet medaljens bakside: Konsekvensene av ulydighet. La det forstå av de ødelagte liv rundt seg hva ulydighet fører til. Dette vil hjelpe barnet til å tenke dypere igjennom hva dets handlinger til syvende og sist vil føre til.

Og som barnet lever etter Guds åpenbarte prinsipper, vil det

oppleve lykke og fremgang i livet som vil heve ham eller henne over sine jevnaldrende.

Vi utgir et månedlig blad på engelsk, *Youth*, som er skrevet spesielt for tenåringer. Bladet gjør Guds lover og regler forståelige og mulige å etterleve. Det hjelper ungdom til å løse problemene på Guds måte. Og det er helt gratis.

Hev barnet "høyt"

Å ruse seg "høy" på narkotika er populært tidsfordriv for mange av dagens tenåringer. For noen er det en flukt — det er en måte å føle seg tilfreds med seg selv på når alt rundt en virker trist og håpløst.

Ønsker du å få barnet ditt til å være "høy", heve det så høyt at det får en ekte følelse av å være verdt noe — så høyt at barnet

virkelig er tilfreds med seg selv og sin fremtid — å heve barnet så høyt at denne følelsen blir varig?

Jeg snakker om en høyde som kommer av å få til noe. Unge mennesker har pågangsmot og energi — de vil gjerne utrette noe. Men dette pågangsmotet og denne energien må kanaliseres i riktig retning.

Oppmuntre barnet ditt til å tenke på hva det har lyst til å bli som voksen. Det kan nok komme til å forandre mening mange ganger mens det vokser opp, men det vesentlige er at barnet har et mål å arbeide mot.

Hjelp barnet til å sette og nå kortsiktige mål også — ting som det kan klare nå. Hvis barnet er opptatt med å få til noe, er det langt mindre sannsynlig at det havner opp i vanskeligheter.

Hjelp det å oppdage hvilke evner og talenter det har ved at det får prøve seg på de forskjellige områder det viser interesse for. Om det er kunst, musikk, studier eller sport, så la barnet få prøve seg. Det vil fortsette med de tingene det klarer bra, og med litt oppmuntring og ros fra deg, vil det utmerket seg. Jo mer barnet får til, dess høyere vil det nå og dess bedre vil det føle seg. Og jo bedre barnet føler seg, jo bedre vil det leve. Dette gjelder både gutter og jenter.

Jo, du kan oppdra dine barn til å bli fremragende blant unge mennesker. Hvis du begynner å bruke prinsippene som er skissert i denne artikkelen, vil barna dine bli lysende eksempler for resten av lokalsamfunnet. De vil gi nabolaget en forsmak på hvordan barn og eldre vil bo sammen i glede og fred i gatene i morgendagens byer.

Se på dette nydelige bildet av barn og gamle mennesker som bor og leker sammen i morgendagens bykjerner: "Så sier Herren, herskarenes Gud: Ennå en gang skal gamle menn og kvinner sitte på torvene i Jerusalem, hver med sin stav i hånden for sin høye alders skyld, og torvene i byen skal være fulle av gutter og piker, som leker på torvene der" (Sak. 8:4-5).

Begynn derfor nå med å oppdra dine barn på rett måte — og husk at bare du kan oppdra veloppdragne barn i et forvridt nabolag.

(Fortsettes)

MIDTØSTEN I PROFETIENE

Bibelprofetien åpenbarer at denne tidsalders slutt-krise vil bli satt igang fordi en supermakt intervensjoner i Midtøsten. Vårt gratis hefte forklarer *hvilken* supermakt det er som vil gi støtet til denne krisen!

(Norsk utgave ikke tilgjengelig ennå.)

Tilbud om GRATIS hefte

UNGDOM BØR PROTESTERE — *men hvordan?*

av John Halford

Jeg fikk nylig et brev fra en leser som var uenig i noe jeg hadde skrevet i *Den Enkle Sannhet* om moderne musikk.

Han skrev: "Jeg må protestere mot Deres underforståtte fordømmelse av det sosiologiske fenomen som kalles 'punker-rock'. De likestilte det med ... barnemisbruk ... og forfallet av ekteskapets stabilitet, bandevold, narkotikamisbruk og selvmord."

Det er sant, jeg skrev det — og det var hva jeg mente. Jeg betraktet faktisk dagens opprørende musikkstilarter som enda et symptom på forfallet av Vestens moral.

Brevskriveren fortsatte: "Punkerbevegel-

sen er i virkeligheten en *protest* [min fremhevelse] mot forfallet av Vestens verdier, heller enn enda et symptom.”

Han vakte min oppmerksomhet.

Dernest anklaget han meg og tidsskriftet for ikke å forstå hva punker-rock-bevegelsen egentlig gikk ut på. Og det fikk meg til å tenke, for, tross alt, dette er et tidsskrift til forståelse.

Derfor lyttet jeg til punker-rock og så på video-rock (sent om natten etterat mine tenåringsdøtre hadde lagt seg, idet jeg trosset min hustrus vantro blick). Intet av det jeg så, overbeviste meg om at jeg hadde feilvurdert disse musikk-artene. De merkværdige musikkarrangementene, de oppsiktsvekkende hår- og klesmotene, uanstendighetene, opp-tattheten av det makabre og det bisarre, raseriet og opprøret som lot til å fortære musikerne, sammen med de degenererte livsstilene — jeg beklager, men jeg kunne ikke på noen måte være enig i at punker-rock bare var en *protest* fremfor et *symptom* på forfallet av Vestens verdier.

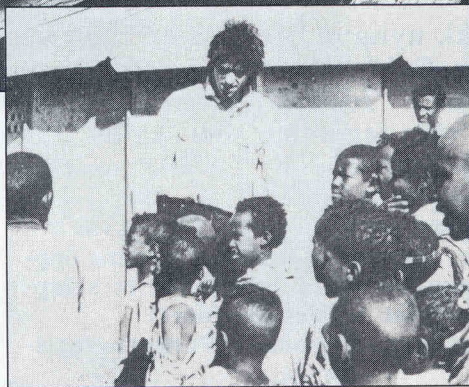
“Band-Aid”

Men så i desember kom noen ledende britiske pop-stjerner sammen og gjorde en innspilling. Hele for-tjenesten av denne innspillingen gikk til den etiopiske hungershjelpen. De gav sin tid gratis, og under den generelle tittelen “Band-Aid” spilte de inn sangen “Do They Know It’s Christmas?” Denne innspillingen toppet hit-listene i flere land, som du antagelig vet, og innbragte millioner av dollar til sultende afrikanere. I januar i år gjorde ledende amerikanske stjerner en lignende gestus med platen “We are the world”. Også den har hatt kjempesuksess i å samle inn penger for Afrika.

Dette var en omtentksom og generøs handling, og alle vi som verker etter å lindre Afrikas vån-de, bør sette pris på det disse unge musikerne gjorde. Og selv om du

kanskje ikke liker musikken deres, får det deg til å like *dem* en god del bedre. Nå tror jeg at jeg forstår bedre hva leseren forsøkte å fortelle meg da han forklarte at punker-rock er en *protest*.

Når ungdom farver håret grønt, rosa eller orange, stikker sikkerhetsnåler gjennom ørene og kler seg i filler, er de klar over at de gjør seg frastøtende for mer konvensjonelle mennesker. De gjør det med vilje. Det er ikke noe spesielt nytt ved det. Hver generasjon har sin ungdom som gjør opprør mot det bestående. Vi hadde flapperne i 20-årene, beatnikene på 60-tallet og hippene i 70-årene. De gjorde

Den britiske popstjernen Midge Ure, øverst, laster mat for Afrika. Band-Aid-organisator Bob Geldof besøker et hjelpesenter i Etiopia.

hva de kunne for å være anderledes, mens foreldrene deres bekymret seg, og besteforeldrene rullet med øynene mot himmelen og lurte på hvordan verden ville bli. Men mange vokser det av seg. Og det er uunngåelig at noe av det som var “uakseptabelt” finner vei inn i vår permanente kultur.

For eksempel, da jeg var college-student for over 20 år siden, skrev jeg en semesteroppgave i forbin-

delse med et kurs i musikkforståelse. Jeg hevdet at om tyve år (det vil si våre dager idag) ville musikken til Beatles, som den gang ble ansett som hinsides sømmelighetens grenser, bli betraktet som en viktig innflytelse i seriøs musikk, noe som ville bli tatt helt alvorlig av “riktige” musikere. “Sludder,” sa instruktøren, og ga meg en elendig karakter.

Men jeg hadde rett.

Etterhvert som tiden går, blir noe av det opprørende akseptert, samtidig som de protesterende mildnes. Gårsdagens hippier har i det store og hele slått seg til ro i “ansvarlige” stillinger. Studentene som stengte

universitetene på 60-tallet, lærte likevel på en eller annen måte nok til å tjene til livets opphold idag. De fleste av tenåringsjentene som skrek etter rock and roll-stjernene for 25 år siden, er blitt mødre, og har nå sine egne tenåringsbarn å bekymre seg over. Det kommer en tid da ungdommens idealisme gir etter for virkeligheten. Slik vil også dagens opprørere i sin tid komme til å klippe håret (eller la det

vokse ut igjen, alt ettersom), ta på seg mer alminnelige klær og finne seg et levebrød.

Og det vil, på enkelte måter, være synd.

Hvorfor man bør protestere

En tenåring idag har rett til å være indignert. Som pave Johannes Paul 2. nylig sa: “De har ikke bedt om å bli født inn i en i en farlig verden.” De har ikke forårsaket den, men de *kommer* til å arve den.

Hvorfor skulle ikke en tenåring i dagens verden føle lyst til å fornærme konvensjonelle verdier? Han eller hun kan sannelig spørre hvor “konvensjonelle verdier” har ført oss. Hvorfor skulle de ikke være frustrert over en verden som kan sende mennesker til månen og gjøre andre oppsiktsvekkende teknologiske fremskritt, men likevel ikke kan hindre at småbarn i Afrika dør av sult?

Hvorfor skulle ikke ungdom i

Midtvesten i USA eller i Europas Fellesmarked bli forvirret og indignert når det går opp for dem at bøndene blir betalt for *ikke* å dyrke korn, og at afrikanske spebarn sulter ihjel mens den vestlige verden overskylls av overskuddsmat? Hvordan våger vi å bruke utenkbare beløp i uken til våpen, mens 300 000 asiatiske barn blir blinde hvert år av mangel på vitamin A til en verdi av 30 øre?

En 16-åring idag har aldri opplevd en verden hvor mennesker ikke har vandret på månen. Han eller hun har sin egen kalkulator, transistorbåndspiller, og føler ingen ærefrykt for datamaskinen. Han og hun tar disse "vidundrene" som gitt. Men hvis vi kan klare denslags, hvorfor lever da fremdeles mennesker i fattigdom?

Hvorfor skulle tenåringer føle at de må slutte seg til de tradisjonelle, aksepterte verdiene til en slik verden? Hva er så stortarted ved "den protestantiske arbeidsetikk" når regjeringer innrømmer at det er liten utsikt til konstruktiv sysselsetting nå, en gang i fremtiden, eller, som tilfellet er i enkelte europeiske land, kanskje aldri?

Kanskje eldre mennesker ikke gir de unge tilstrekkelig anerkjennelse for deres evne til å oppfatte tingenes tilstand. Mange tenåringer er ikke bare "opprørere uten grunn", eller slike som "gjennomgår et vanskelig stadium". De er alvorlig forvitret over den vanvitlige, rotete verden de snart må arve.

Min tenåringsdatter så nylig gjennom et eksemplar av et nyhetsmagasin. Hun leste en artikkel som beskrev hvilken fantastisk suksess en dukke som leverest komplett med "adoptionspapirer", var. Folk bokstavelig talt sloss i butikkene for å sikre seg en av disse til en pris av rundt 30 dollar (300 kroner), for de var øyeblikkelig blitt et statussymbol. Samme side hadde en annonse hvor det ble bedt om hjelp til støtte for underprivilegerte barn i den tredje verden. De ba om

gaver på rundt 14 dollar (140 kroner) måneden. Min datter raste. "30 dollar for en tåpelig dukke, og så må de tigge folk om å gi 14 dollar for et virkelig barn... det er... det er..." Hun fant ikke ord!

Hvorfor skulle vi da vente at ungdom skulle slutte opp om verdiene til en verden hvor halvparten av befolkningen lever i skitt og elendighet, lidelse og fattigdom, og hvor alle, rike som fattige, lever under trusselen om kjernefysisk tilintetgjørelse?

Når en flokk unge musikere ser barn dø i Etiopia, og blir provosert til å bruke sine talenter til å *gjøre noe med det*, er det et godt tegn.

Etter den suksess Band Aid hadde, har ledende amerikanske sangere samlet inn millioner for Afrika med platen "We are the World".

Dette er *ikke* en verden som bør aksepteres om den er. Det må *gjøres* noe med den. Det er en situasjon som skriker etter protest.

Men du bør passe deg så ikke din protest gjør situasjonen *verre*.

Hvorfor protester ikke nytter

Unge mennesker idag må overveie følgende. De er ikke de første som protesterer. Verden er full av bedrøvede, desillusjonerte og frustrerte middelaldrende forhenværende revolusjonære — hvis idealisme har veket plassen for bitterhet. En gang var også de sinte. De kunne ikke lenger tolerere situasjonen slik den var. De sluttet seg til en bevegelse — og enkelte ganger lyktes det dem også å styrte den etablerte orden. Straks de hadde

fått makt, fikk de sin sjanse til å løse problemene.

Men de mislyktes.

Etterhvert som de ble eldre, oppdaget de unge urostifterne at heller ikke de hadde løsningen. Nå tyr de ofte til makt og undertrykkelse for å beholde makten, for en ny generasjon venter i flankene — sint og utålmodig — ivrig etter å få sin sjanse. De har lært det som revolusjonære alltid må lære — at det eneste de hadde å tilby, var en annen måte å forkludre tingene på.

For å komme med en protest som betyr noe, må du først forstå problemets virkelige natur, og

dernest må du være istand til å tilby en løsning. Ellers tilfører du bare enda mere elendighet og frustrasjon til totalsummen av elendighet og frustrasjon i en allerede forvirret verden.

Spør deg selv om du virkelig forstår hva som er i veien med verden idag. *Hvorfor* blir ikke problemene løst.

Vet du det?

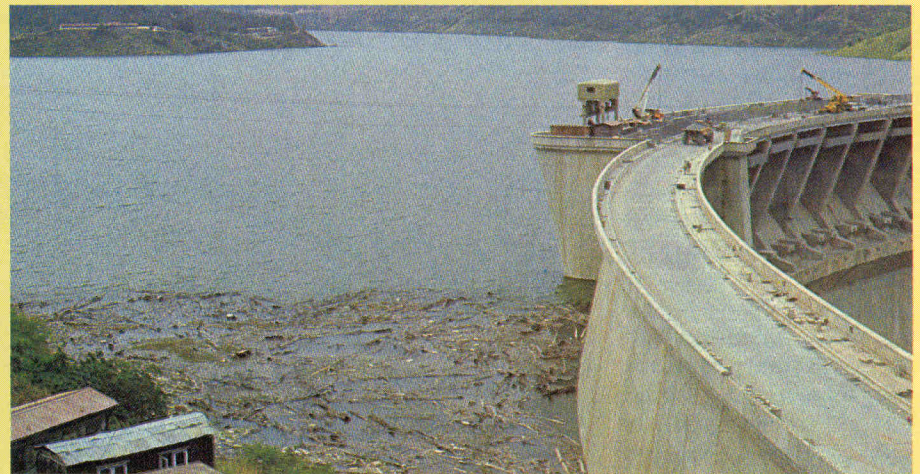
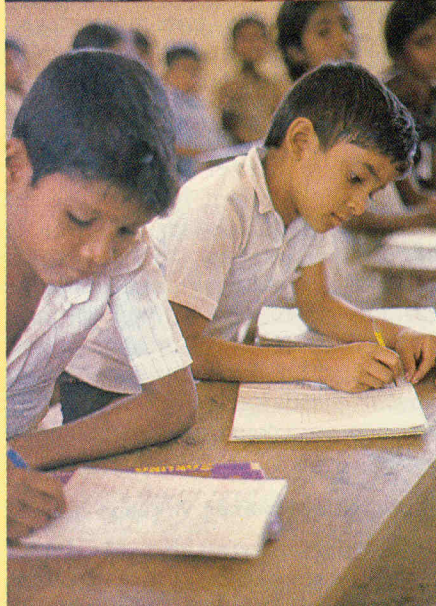
De som protesterer, tror de vet det. Revolusjonære tror at problemer vil bli løst hvis bare regjeringen blir styrtet, eller at en bestemt person blir fjernet fra sin stilling, eller at en bestemt lov blir vedtatt slik at den ene eller den andre gruppen får sine "rettigheter". Men det er ikke så enkelt. Denne verdens problemer stikker dypere. Du må forstå hva som er gått galt — og hvorfor. Bare den person som forstår dette, kan begynne å foreta seg noe som kan gjøre situasjonen bedre.

Verdensproblemenes virkelige opphav

På Bibelens første sider står det en fortelling om Adam og Eva i Edens have. Du kjenner sannsynligvis historien — om hvordan Gud forbød den første mann og kvinne å spise av frukten fra et bestemt tre i haven.

Men Satan overtalte dem i en slanges skikkelse til å være ulydige. Folk flest avviser nå dette

(Fortsettes side 19)

SRI LANKA

en prøvelsens tid!

Nyhetsmeldinger om Sri Lanka har ikke bare vært gode i det siste. Vi sendte ut en gruppe medarbeider til dette øyriket for å gi våre lesere det hele og store bildet. Her følger deres rapport.

Colombo

Vår førstehånds gransking av Sri Lanka har åpnet våre øyne.

Blant landene i Syd-Asia er øynasjonen Sri Lanka så avgjort heldigstilt.

Landets palmekledte strender overskyldes av varmt vann fra Det indiske hav. Innover i landet finnes det fruktbare jordbruksområder, frodige skoger og kjølige fjell hvor noe av verdens beste te blir dyrket.

Befolkningen på godt og vel 16 millioner kan neppe sies å overfylle landet. Og folket — 72 prosent singalesere og 20 prosent tamilere — er stort sett sunne og skrivekyn-dige. Sri Lanka har klart å unngå det verste av den sult og fattigdom som nabolandene i denne verdensdelen stilles ansikt til ansikt med.

Sri Lanka blir ansett for å være en suksess blant verdens utviklingsland fordi naturen har vært god mot landet. Men nasjonenes suksess og fremgang er ikke utelukkende et resultat av hell og lykkelige omstendigheter. Folket på Sri Lanka har arbeidet hardt, og har i de senere år tatt noen dristige av-

Fotos til venstre: Nybyggerfamilier legger gresstorv langs bredden av en nykonstruert kanal. Viktoriadammen, en av nøkkelementene i hovedplanen for Mahaweli. Ris plantes ut i rismarkene, hvor avlingen vil vokse til den er klar til å høstes.

gjørelser med hensyn til i hvilken retning deres utvikling skal gå.

I nesten 10 år har Sri Lanka vært skueplass for en rekke kloke programmer utarbeidet til gagn for dets folk. Disse har stort sett gått upåaktet hen og blitt lite rapportert i verdenspressen, som først og fremst har rettet sin oppmerksomhet mot stridigheter mellom lokale og etniske grupper. Likevel har gjennomføringen av disse programmene vist mot og fremsynthet.

Nå som Sri Lanka er iferd med å høste fruktene av sine anstrengelser, står de overfor visse vanskelige utfordringer. Hvordan folket kommer til å reagere på hverandres behov vil avgjøre om denne øyrepublikken kan fortsette å utvikle seg mot fred og velstand.

Mahaweli-utviklingsprosjektet

Ved utgangen av 1977 lanserte president Junius Jayewardene et av de mest ambisiøse vannings- og vannkraftprosjekter i moderne historie. Det skulle bli kjent som Det fremskyndede utviklingsprogram for Mahaweli-elven—"fremskyndede" fordi dets mål var å fullføre et massivt ingeniørprosjekt som opprinnelig var forutsett som et 40-års program, på under 10 år.

Målet var å temme den enorme Mahaweli-elven slik at den kunne produsere vannkraft og overrisle et tørkeområde på mer enn 4 000 kvadratkilometer (et område noe mindre enn Oslo og Akerhus fylker), slik at det kunne stilles til rådighet for jordløse familier.

Hundrevis av nye landsbyer skulle etableres i vanningsområdet.

Historiske kilder viser at veldige vanningsanlegg en gang førte vann til det fruktbare tørkebeltet, som dekker store deler av den sydvestlige delen av landet. Magasiner (kalt "tanker") som var koblet sammen med kanaler, dannet grunnlaget for en fremgangsrik sivilisasjon som varte i nesten 1000 år.

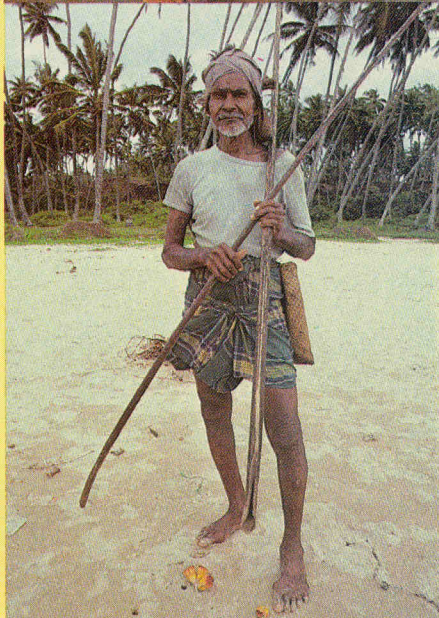
Men etter år 1200 ble det sentrale styret oppstykket i selvstendige kongedømmer og gjorde øya til offer for en rekke fremmede invasjon. Kanalene gikk av bruk og tankene svant hen og ble til moskitobefengte sumper.

Befolkningen ble tvunget inn på mindre fruktbare områder for å skrape sammen til en tilværelse som bønder på et eksistensminimum. Områder som en gang hadde livnært tusenvis, kunne nå bare brødfø et titall pr. km².

Man kan fremdeles se de gamle tankene her og der. Noen av dem ble restaurert i det forrige århundre av britene, men de fleste er fortsatt tomme.

I et vidsynt og ærgjerrig program for å forbedre levevilkårene for sitt folk har regjeringen på Sri Lanka satt igang med å rekonstruere og forbedre vanningsystemet, som utgjorde jordbruksgrunnlaget for landets tidligere storhet.

Det som særmerker dette programmet er et ekte ønske fra ledernes side om å høyne livskvaliteten for Sri Lankas folk. Sentralt

i programmet står prinsippet om selvhjelp sammen med aktiv deltakelse av dem som befinner seg på selve grasrota i samfunnet.

Det kostbare prosjektet har vært et dristig foretagende for et lite land. Men ved hjelp av teknisk bistand, lån og direkte tilskudd fra vennligsinnede nasjoner, er det digre prosjektet på god vei til fullførelse.

Nesten 70 000 familier med tidligere jordbrukserfaring har allerede slått seg ned i Mahaweli-utviklingsområdet. De har dyrket opp den dvaleliggende landbruksjorden. Ved hjelp av enkle håndredskaper har de rensket opp i de gamle kanalene og gravet nye for å bringe vann til gårdsbrukene sine.

Disse nybyggerne er for første gang i sitt liv iferd med å oppdage hva velstand er. De har nå jord, hjem og inntekt, og fremtiden ser lysere ut.

Mange har gått over fra en grunnproduksjon av ris til å dyrke andre planter: chili, mais, pepperfrukter, jordnøtter og bomull. Enkelte danner selskaper for å tjene det økende eksportmarkedet i det nærliggende India og Midtøsten. Hovedsakelig som et resultat av Mahaweli-prosjektet er Sri Lanka nå iferd med å bli en viktig matvareeksportør.

Etterhvert som nyhetene om deres nyervervede velstand sprer seg, våger flere nybyggerne seg inn i de irrigerte områdene, ivrige etter å få sin del av lønnen for hardt arbeid og foretaksomhet.

Med tiden vil 250 000 familier ha slått seg ned på landjord som er gjort tilgjengelig gjennom Mahaweli-utviklingsprogrammet.

Landsbyoppvekkningen

Et annet dristig prosjekt for å rykke fattigdommen på landsbygda opp med roten, ble lansert av statsminister Ranasinghe Premadasa. Nesten 80 prosent av befolkningen bor på landet. Landsbyene var nedslitt, og husene gamle og utilstrekkelige. Mange bønder i Sri Lanka forlot brukene sine og flyttet til byene på leting etter arbeid. Resultatet ble overfylte slumkvarterer, voksende arbeidsløshet i byene og økende kriminalitet og sykdom.

Oppvekkingsprogrammet for landsbyene — Landsbyoppvekkin-

gen — ble lansert for å stanse flukten fra landsbygda. (Også andre nasjoner burde merke seg dette!) Også dette er et program til selvhjelp som oppmuntrer folket til å stole på seg selv og utnytte lokale ressurser, istedenfor å sette sin lit til almisser fra regjeringen.

Landsbyoppvekkningen gir landsbyboerne mulighet til å oppgradere sitt miljø til samme standard som i tettstedene, og er et incitament til å eie sitt eget hjem. Prosjektet ble lansert i 1978, og til nå er det blitt bygget 150 000 nye hjem, og 270 landsbyer er blitt nyetablert eller rekonstruert. Sri Lanka er således et av de første utviklingsland som har greid å snu utviklingen så folk isteden flytter fra tettstedene.

Landsbyoppvekkningen er mer enn bare et boligbyggingsprogram. Initiativtagerne innser at hvis alt de gjør er å flytte folk inn i nye boliger, vil det ikke bli gjort noe fremskritt. Målet er å utvikle hele mennesket — materielt, sosialt og moralsk. Boligprosjektet skaper en ramme omkring det hele som dette kan finne sted innenfor.

En nødvendig ingrediens for at utviklingsprogrammet skal bli en suksess, er at landsbyboerne selv deltar. Staten sørger for bygningsmaterialer, teknisk ekspertise og, der det er nødvendig, jord. Det kreves at landsbyboerne *selv* bygger huset med hjelp fra andre landsbyboere. Regjeringen gjenvinner deretter kostnadene fra eieren i form av små, rentefrie avdrag over et visst antall år.

Der hvor det er mulig, blir byggevarer som f.eks. mursten og betongblokker produsert på stedet, og forsterker således tanken om selvhjelp og skaper arbeidsplasser.

Utdannelse — nøkkel til fremtiden

Landsbyoppvekkningen har som mål å *utdanne* landsbyfolket til å forbedre alle aspekter av sine liv. Etter folket i seg selv er jorden den mest verdifulle ressurs. Men i mange landsbyer er ikke jordsmonnet blitt skikkelig utnyttet, og andre steder ikke i det hele tatt.

Ekspertene blir stilt til rådighet for å undervise landsbyboerne i hvordan de skal drive sine små gårdsbruk. Ris og andre avlinger for salg blir dyrket på ubenyttede,

Gam Udawa — en historie om suksess

Det var 1. april 1978. Statsminister Ranasinghe Premadasa hadde avtalt med representater fra forskjellige departementer at de skulle møtes i den lille landsbyen Badalgama i den nordvestre provinsen av Sri Lanka. Under et tamrindtre i midten av landbyen begynte de forsamlede gjestene en diskusjon med ham.

Statsministeren ba dem studere levetilstandene i Badalgamalandsbyen. Menneskene levde i falleferdige hytter uten toalett eller sanitæranlegg. Landsbyen var uten rent vann. Landbybeboerne var de fattigste av de fattige i Sri Lanka og levde i den ynkeligste fattigdom. De var *rodiya-er* — samfunnets utskudd.

Ifølge tradisjonen hadde rodiyaene engang vært en høy og meget respektert kaste i det gamle Sri Lanka-samfunnet. Men for

noe yrke eller å dyrke jorden. Heretter skulle de være fordømt til å tigge til sitt livs utkomme.

Over generasjonene i det høyt organiserte samfunn på Sri Lanka, ble etterhvert hver enkelt rodiya ansett

tigger som bor i en avsidesliggende landsby med liten selvrespekt og uten noen mulighet til selv å heve seg opp fra sin håpløse fattigdom.

Statsministeren ba om en forandring. De måtte

å lese og skrive, mens den eldre generasjon lærte å dyrke ris. Til å begynne med motsatte menneskene seg forandringene; de foretrakk å tigge. Men deres innstilling endret seg da de begynte å merke de første fordelene ved programmet.

De omdøpte byen til Udagama, som betyr "den

**Fra venstre til høyre:
Ungdom fra Raddoluwa blir undervist av eldre i landbyoppvekkingen. Kokosfibre bearbeides i hjemmeindustri. Fruktene: Eier av eget hjem.**

gjenoppvekke livet til samfunnets glemte utskudd ved å gi dem skikkelige boliger og muligheten til å hjelpe seg ut av århundres fattigdom.

Alle var enige. Et regjeringsstøttet selvhjelpsprogram ble startet. Badalgama ble gjenoppbygget og utstyrt med verksted, samfunnshus, skole og landhandel. De unge lærte

vekkede landsby". Idag står det 27 rene, nye hus der hvor det før bare stod jordhytter. Istedetfor å diskutere hvor de skal tigge imorgen, snakker nå landsbybeboerne om sine sparepenger og om risen som modnes på den lille jordflekk de har kjøpt med et rentefritt lån som de har fått fra regjeringen.

Barn fra andre landsbyer leker og går på skole sammen med de yngste fra Udagama. Foreldrene kommer for å tilbe i helligdommen som de har reist midt i landsbyen.

Programmet for å gjenoppvekke landsbybefolkningen fra Udagama ble en så stor suksess at man har startet et landsomfattende program på grunnlag av hva man lærte her. Navnet på programmet er "Gam Udawa" — Landsbyoppvekkingen.

århundrer siden skulle medlemmer i kasten ha fornærmet den daværende kongen. Ved et kongelig dekret ble rodiyaene dømt til en skjebne verre enn døden, nemlig å bli unngått av og isolert fra det organiserte samfunnet. De fikk forbud mot å utføre

for å være avskyelig og foraktet; foraktet av alle unntatt deres egne. De hadde ikke engang lov til å hente vann i samme brønn som andre mennesker.

I nyere tid er dette stigma blitt noe mindre. Men idag er fremdeles den typiske rodiya en landløs

statseide landområder i nærheten av landsbyene. Frivillige viser også hvordan avansert teknikk kan tas i bruk for å berike eksisterende hjemmeindustri, som bruker lokale råmaterialer.

Mange av Sri Lankas landsbyboere lider av dårlig helse som direkte kan føres tilbake til usanitære leveforhold. Mange har ingen toalettbequemmeligheter og bruker jungelen like i nærheten med liten kunnskap eller tanke for hygiene. Frivillige lærer landsbyboerne hvordan de skal bygge egnede toaletter med septiktank. Brønner graves for å tilføre rent, friskt vann til hver husstand.

Programmet har vært så vellykket at statsministeren i juni ifjor lanserte et nytt program for å bygge ytterligere *en million* hjem etter de samme prinsipper om selvhjelp og deltagelse av folket. Disse prosjektenes suksess demonstrerer nok engang at den beste måten å bygge opp en nasjon på er gjennom utdanning og oppmuntring istedenfor trusler og tvang.

Men nyhetene fra Sri Lanka er ikke bare gode. I den senere tid er stillheten i dette vakre landet blitt brutt. Det spente forholdet mellom rivaliserende elementer i den tamilske og singalesiske befolkningen har brutt ut i indre spenning og stridigheter.

Gjennom århundrer har singalesere og tamiler hatt en relativt fredelig sameksistens side om side. Imidlertid har en gruppe som hevder å representere den tamilske minoriteten, trappet opp en politisk terrorkampanje for å tiltrekke seg verdens oppmerksomhet på sitt krav om en separat tamilske stat nord i Sri Lanka. I juli 1983, etter et terroristangrep der 13 regjeringssoldater mistet livet, mistet masser av singalesere kontrollen over sin harme og utøste sin vrede og frustrasjoner mot de tamilene som bodde blant dem. Selv om offisielle tall er lavere, anslår enkelte at mer enn 1000 mennesker mistet livet. Skader på eiendom beløp seg til mer enn en milliard kr.!

Regjeringen er svært bekymret over sammenbruddet i forholdet mellom den singalesiske og tamilske befolkningen, ettersom fortsatte uroligheter fortsetter å

tære bort tilliten mellom de to gruppene.

Moralsk opprustning

Videre er både president Jayewardene og statsminister Premadasa opptatt av det økende moralske forfall blant befolkningen på Sri Lanka. Materialisme er iferd med å spre seg på landsbygda som et resultat av påvirkningen fra vestlige medier, og underminerer dermed de moralske og kulturelle verdier som har dannet grunnlaget for hjem og familie. Dette er grunnen til at en viktig, målsetning for Sri Lankas programmer for utvikling av det hele menneske gjelder moralsk opprustning.

Statsminister Premadasa forklarer målene for disse utviklingsprogrammene slik: "Vi har forsøkt å gjenintrodusere noe av våre åndelige og moralske verdier i disse landsbyene, verdier som har vært så høyt skattet så lenge. I tillegg blåses det liv i de velprøvede kulturelle tradisjoner for å bekjempe degenereringen i samfunnet som følger en utelukkende materialistisk søken."

Sri Lankas ledere innrømmer åpenlyst at det egentlige problemet de står overfor ikke bare er fysisk i form av å skaffe boliger, inntekt og sanitærinstallasjoner, men er vel så meget å lære folk med motsatt syn til å løse sine vanskeligheter og leve sammen i selvbeherskelse og fred.

Man skaper ikke automatisk en ny tidsalder av samarbeid og toleranse ved å åpne opp nye landområder. Det er enkelt å demme opp en stor elv, i forhold til problemer forbundet med å stoppe det tidevann av sinne, rivalisering og frustrasjon som så lett flyter fra menneskehjertet.

Med mindre og før mennesket har lært hvordan det skal utøve *selvkontroll*, vil dets bemerkelsesverdige fremskritt i å forme sine omgivelser alltid stå i fare for å gå på tverke. Overalt hvor man i denne verden finner tegn til fremgang og grunn til optimisme virker det som om det også ligger frykt og strid på lur som truer med å ødelegge det som er blitt oppnådd. Det er dette paradoks som frustrerer selv de som har de beste intensjoner og er de mest fremsynte av verdens ledere idag. Måtte Gud Skaper hjelpe dem til å finne veien ut.

Bare han kan det. □

PROTESTERE

(Fortsatt fra side 13)

dette som en myte. Men når de gjør det, går de glipp av den virkelige betydningen. Da Adam og Eva besluttet å høre på Satan istedenfor Gud, la de grunnlaget for den verden vi kjenner. De bestemte seg på en måte for å protestere mot de regler som Gud hadde forklart dem. De spilte rett i hendene på menneskehetens erkefiende — Satan.

Folk er fascinert av Satan idag. Det kommer frem i emnene og bakgrunnen for mange musikkvideobånd. Eldre mennesker blir kanskje rystet, men de unge har en tilbøyelighet til å synes at Satan er underholdende og til og med et protestsymbol. Hvor forferdelig bedratt de er. Du trenger å vite mer om Satan.

Satan eksisterer virkelig, og han er langt fra noen skikkelse til moro og underholdning. Han var engang en av de mektigste engler som Gud hadde skapt. Da hans eget syn på storhet ble forvrengt, ble han Guds dødsfiende (eller snarere udødelige fiende) og fiende til alt hva Gud gjør. Slik ble Satan hele menneskeslektens dødsfiende. Jesus Kristus sa at Satan ikke har noen annen hensikt med å beskjeftige seg med oss enn å "stjele, myrde og ødelegge" (Joh. 10:10). Han ønsker å se alt menneskelig tilintetgjort, inklusive ditt. Fordi folk idag ikke har noen anelse om hva menneskelivet er til for, hvorfor de eksisterer, og hva Guds hensikt er med å skape mennesket, har de en tilbøyelighet til å ignorere Satans innflytelse. Hvis de virkelig forstod, ville Satans onde og grusomme bedrag bli til de grader innlysende.

Guds hensikt var (og er) at mennesket skulle ha evig liv. Tiden vi tilbringer her på jorden, er ment å være en trenings- og kvalifiseringsperiode — slik at menn og kvinner kan lære hvordan de skal nyte livet. Gud vil ikke påføre dem han elsker, en evighet i elendighet og forvirring. Før vi får virkelig liv, må vi lære hvordan vi skal leve det.

Fra den dag Satan møtte Adam og Eva i Edens have, begynte han å påvirke dem til å leve galt. Han oppmuntret dem til *selv* å bestemme hva som er riktig og galt.

Han hjalp dem til å legge grunnen for en verden som bygger på forfengelighet, sjalusi, misunnelse, grådighet og egoisme. Det er den verden vi har idag. Folk ønsker å bli lykkelige, og de fleste mennesker ønsker å være gode, men hvor mange ønsker å *gjøre* det som Gud sier *er* godt?

Satan har aldri veket fra sin hensikt. Hans mål å se menneskeheten ødelagt springer frem fra et dypt forråd av hat. Han bombarderer verden idag med feilaktige tanker, griper hver anledning som byr seg til å bryte ned verdier, ødelegge normer og så forvirring, frustrasjon og elendighet. Han gjør alt for å hindre at menneskeheten finner den eneste måten som ville føre til de resultater som vi alle så desperat tørster etter.

Det er grunnen til at din verden ikke kan løse sine problemer. Det begynte å gå galt helt fra begynnelsen av, da den første mann og kvinne i virkeligheten ble kidnappet av en mektig og fryktelig fiende.

Så hvis du ønsker å gjøre forholdene bedre, rett din protest mot problemets virkelige årsak.

Du kan protestere effektivt

Hvordan?

Du behøver ikke å arbeide for å styrte Satan. Det er allerede blitt gjort. Jesus Kristus har allerede kvalifisert seg til å overta etter Satan. Når Gud er rede, vil han sende Jesus Kristus for at han skal forvise Satan fra jorden og selv ta over styret av nasjonene. Jesus Kristus vil lede alle mennesker inn i tusen års fred og velstand.

Opp gjennom tidene har Kristus kalt mennesker til å hjelpe ham med å forberede denne oppgaven. Dette er de mennesker hvis øyne er blitt åpnet til å forstå sannheten. De er blitt istand til å se verden som det den er, erkjenne problemets sanne natur, og har begynt å gjøre noe med det.

Kristus har ikke kalt dem for å gjøre opprør mot samfunnet eller å styrte regjeringer. Han vil løse problemet på *riktig* tidspunkt og på *riktig* måte. Han *har* kalt dem for at de skal utdanne og forberede seg på å hjelpe i morgendagens verden. Selve denne forberedelsen er en protest, for den mest effektive protest et menneske kan komme med idag, er

å begynne å leve nå i overensstemmelse med Guds lover. Det er til vårt eget beste. Men det er ikke så lett som det høres.

Det vil gjøre deg virkelig annerledes.

Det er ikke et spørsmål om å forvrengte den måten du kler deg på, eller å velge ny frisyre. (Og glem de bildene av Kristus — han så ikke slik ut.) Forvandlingen må komme innenfra. Du må forandre ditt sinn — ikke med narkotika — men med en ny måte å tenke på. Folk som gjør seg umak med å fine ut hva som er Guds virkelige lover og adlyde dem — det er de som virkelig skiller seg ut idag. De som har bestemt seg for å forkaste de livsstiler som er påført verden av ham som har tatt menneskene til fange — det er de som kommer med den mest effektive protesten som noengang har vært reist. De slår til ved selve røttene til det virkelige problemet.

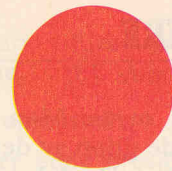
Inn i fiendens hender

Det er tragisk at så mange unge mennesker idag som er så misfornøyd med forholdene slik som de er, snyter seg selv for en anledning til virkelig hjelp. For det første fører deres protest bare til ytterligere forvirring, og hjelper og støtter selve det systemet som forårsaker problemet. Dernest ødelegger de sin mulighet til å hjelpe til å rette på forholdene.

Protestinnstillingen er den samme som den alltid har vært, men midlene som brukes har endret seg. Dagens tenåringer kan godt komme til å bli den siste generasjon som lever i en verden styrt av Satan, for Kristi annet komme kan umulig vært langt unna. Satan tror det, selv om ikke vi tror det. Han har sørget for at dagens ungdom har et formidabelt arsenal til å tilintetgjøre seg selv — stoffer som ødelegger intellektet og et valg av liberale, ettergivende og ofte perverse livsstiler.

Virkningene kan ikke lett snus. Mange av de unge som protesterer idag, pålegger seg selv problemer som de ikke bare vil "vokse fra". Hør her — du kan kanskje lykkes i å sjokkere dine eldre, og til og med føle deg midlertidig høyt oppe. Men hvis du ødelegger dine

(Fortsettes side 29)

Den andre bomben

NAGASAKI, Japan

DEN ANDRE atombomben — den som avsluttet krigen i Asia, og den siste som hittil er blitt brukt i krig — eksploderte over byen Nagasaki 2 minutter over 11 om formiddagen den 9. august 1945, bare noen meter fra det sted hvor jeg sitter og skriver.

Historien om den andre bomben er ikke så godt kjent som det første bombeangrepet, på Hiroshima. Her er det som hendte:

I august 1945 var 2. verdenskrig nesten over. Mussolinis Italia var blitt slått to år før. Nazi-Tyskland brøt sammen og overga seg tidlig i mai. Av de tre aksemaktene var bare Det japanske keiserriket tilbake, og dets dager var talte. Men enkelte i Japan tilskyndet nasjonen til å kjempe videre — til siste mann, om nødvendig.

I 1945 var forskningen i kjernefysikk på barnestadiet, men selv før krigen hadde man vært klar over at den energi som frigjøres ved spalting av atomet, kunne skape et våpen med altødeleggende makt. Forskere i Amerika, Storbritannia, Tyskland, Russland og Japan kjempet om å være den første til å lage bomben. Forskerne i Amerika vant (om "vant" er det riktige ord), og i 1945 fikk den nye presidenten, Harry Truman, beskjed om at det fryktingytende nye våpenet var klart. Han besluttet at det skulle brukes for å få slutt på krigen i Stillehavet. Han kom til at selv om dette nye våpenet ville skape forferdelig ødeleggelse, ville enda flere japanske og amerikanske liv gå tapt under en konvensjonell invasjon av Japan.

Et ødeleggelsesens regn

Den første atombomben ble sluppet over Hiroshima den 6. august. Byen ble ødelagt, og 100 000 personer omkom. Dagen etter advarte president Truman de japanske lederne med at Amerika hadde et våpen

som "utnyttet universets grunnleggende krefter". Hvis de ikke aksepterte de alliertes betingelser for overgivelse, kunne de vente "et ødeleggelsesens regn som man aldri før har sett maken til på jord."

Tre dager senere ble en annen bombe fløyet til luftbasen på øya Tinian. Dette var en plutoniumbombe, mer sofistikert enn uranbomben som var blitt sluppet over Hiroshima, og, noe som var enda mer illevarslende, andre bomber av denne typen var under produksjon. Noen mente at det ville være nødvendig med så mange som 50 bomber for å gjøre slutt på krigen. Med plutoniumbombens ankomst var Amerika derfor istand til å sette igang et vedvarende kjernefysisk angrep på Japan.

Plutoniumbomben ble lastet ombord i et spesielt modifisert B-29 bombefly med oppnavnet "Bock's

Car" tidlig på morgen den 9. august. Mannskapet samlet seg under kommando av major Charles Sweeney mens feltpresten ba en kort bønn om fremgang. Så rumlet "Bock's Car" opp i luften med sin dødelige last, med kurs for Japan.

Men forskjellige ting begynte å gå galt. Selv før avgang ble det oppdaget at på grunn av en feil ved en pumpe, kunne mange hundre liter brennstoff i flyet ikke brukes, noe som i høy grad reduserte flyets tid i luften. Da de så nærmet seg Japan, dukket ikke ett av de to observasjonsflyene som skulle følge "Bock's Car", opp over det avtalte møtestedet, som var øya Yokushima. Major Sweeney ventet omkring en halv time, så fortsatte han til det primære målet i bevissthet om sin reduserte brennstoffkapasitet.

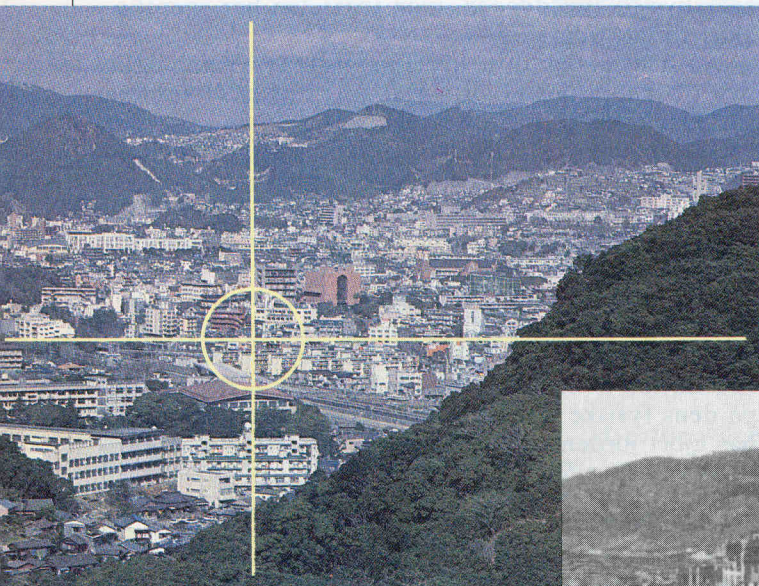
Byen som unnsnapp

Dette var industribyen Kokura på nordøstkysten av øya Kyushu. Kokura hadde mange fabrikker som produserte våpen og militærutstyr. Men

Kokura var den morgenen dekket av røyk og dis.

Siden major Sweeney hadde fått ordre om å slippe bomben på et sted han hadde utsikt til, gjorde han tre forsøk, og søkte etter et sprekke i mørket. Men Kokura forble skjult, og ble på den måten spart for den pine å bli verdens andre by som ble gjenstand for atomangrep.

Med en kritisk lav brennstoffbeholdning satte nå flyet kursen for det sekundære målet — Nagasaki. Det var ironisk at Nagasaki var blitt utvalgt som et alternativ. Den var en historisk havneby, og i løpet av de årene som Japan hadde isolert seg fra omverdenen i det 17. og 18. århundre, var den den eneste havnen som vestlig teknologi kunne presenteres for Japan

Fra venstre til høyre: Fredsfontene til minne om lidelsene til Nagasakis atombombeofre. Nagasaki idag: Bomben eksploderte direkte over det punkt hvor linjene krysser. Ødeleggelse etter eksplosjonen i august 1985.

gjennom.

Nagasaki ødelagt

“Bock’s Car” kom frem over byen like før klokken 11. I likhet med Kokura var det overskyet også i Nagasaki. Siden brennstoffet holdt på å ta slutt, visste major Sweeney at han bare hadde tid til ett bombeforsøk. Instruksen hadde gått ut på å slippe bomben over byens sentrum, men dette målet var fullstendig skjult. Så i siste øyeblikk åpnet det seg et hull i skydekket vel to kilometer i nordvestlig retning, over den sterkt industrialiserte Urakamidalen. Bomben ble sluppet, og “Bock’s Car” dro hjemover.

Noen sekunder senere eksisterte en stor del av Nagasaki ikke lenger. 80 000 personer ble drept eller alvorlig såret, og 47 prosent av byen ble ødelagt. Senere etterforskning viste at denne andre bomben potensielt var enda mer ødeleggende enn uranbomben som pulveriserte Hiroshima. Det var

bare Nagasakis åsformede topografi og det faktum at bomben ble sluppet utenfor sentrum som reddet byen fra enda større ødeleggelse.

Nå visste Japan at amerikanerne virkelig produserte et dommedagsvåpen. Og for å gjøre situasjonen enda verre, bragte Sovjetunionen sine styrker østover straks kampene i Europa var over, og erklærte Japan krig.

Selv om enkelte i det japanske krigskabinetet ønsket å kjempe videre, innså realister at situasjonen var håpløs. Admiral Mitsumasa Yonai oppsummerte situasjonen slik: “Våre totale anstrengelser er ikke nok. Vi har nådd enden av våre ressurser, både fysisk og åndelig. Vi kan bare ikke fortsette.” Fem dager senere godtok Japan de alliertes betingelser for overgivelse, og krigen var slutt.

... og gjenoppbygget

Forskere som utforsket ruinene, mente at det måtte gå 75 år før folk igjen kunne bo trygt i Nagasaki. Men idag, bare 40 år senere, er Nagasaki en blomstrende by på 450 000 innbyggere og atter en travel havneby og et travelt industrisenter.

Området som ble direkte gjenstand for atomeksplosjonen, er blitt etablert som en fredspark. Presis klokken 1102 hver formiddagen ringer svake

klokker, men man må være nær for å høre dem. De blir nesten druknet i byens støy.

Like opp i åsen fra Fredsparken er det et museum med levninger fra eksplosjonen og fotografier av ødeleggelsen. Det er en imponerende, om enn forutsigelig, utstilling, skygger etset inn i tre og fliser, fotografier av skrekkelig forbrente mennesker, størknede flasker, halvsmeltede mynter og ur og klokker som stanset i eksplosjonsøyeblikket. Men så er det egentlig ikke stort tilbake å vise etter et atomangrep.

Men det er en bemerkelsesverdig mangel på selvmedlidenhet i Nagasaki. Budskapet som overføres, er ikke: “Se hva de gjorde mot oss,” men snarere: “Se hva vi, den menneskelige rase, kan gjøre mot oss selv. *Vi må aldri mer gjøre dette mot noen noe sted.*”

I likhet med tyskerne kom japanerne etter krigen svulmende tilbake. I løpet av et tiår var de igjen en økonomisk makt. Det er vanskelig å tro at denne høyt utviklede, energiske, vennlige og uhyre mektige nasjon som oversvømmer verden med elektriske vidunderer, ble lagt øde og dens industri knust for bare halvannen generasjon siden.

Dette comeback er et vitnesbyrd om det japanske folks ukuelighet og beslutsomhet. Etter krigen har de spilt en betydelig rolle i utviklingen av den nye teknologi som har fordoblet og igjen fordoblet menneskehetens kunnskap mange ganger.

Kanskje vi ikke burde være så forbauset. I likhet med atomets krefter er menneskesinnets krefter vanskelig å beherske når de først er sluppet løs. Straks kunnskapen begynner å øke, setter den igang

en kjedereaksjon. Slik utvider vi nesten daglig grenselandet til nye yttergrenser, som deretter viser seg å bli springbrett for videre forskning. Våre utforskende sinn har ført oss til universets ytterkant og dypt inn i atomet for å klusse med selve materien.

Det største paradoks

Men ett stort område forblir utenfor menneskers herredømme — selve menneskenaturen. Til tross for forskningens oppsiktsvekkende prestasjoner er det ikke gjort noen fremgang på dette området. Fremdeles krangler vi, vi slåss og truer hverandre som om begivenhetene i Hiroshima og Nagasaki aldri skulle ha funnet sted. Ingen vil ha det slik. Alle land ønsker å bygge for velstand og sikkerhet. Men ingen later til å vite hvordan de skal stanse syklusen av konfrontasjon og ødeleggelse.

Nagasaki står idag som et monument over denne menneskenaturens paradoks. Vi vakler fra ruinene etter en redselsfull krig og bygger større og bedre enn før. Men klarer vi noen gang å bygge en fred som ikke ender i flere ruiner? Fremskritt, enten det er pil og bue eller atomer, later alltid til å føre til mer effektive måter å skade andre på.

Nagasaki kan aldri glemme det som hendte for 40 år siden. Noen byer i Europa ønsker å glemme krigen. De fordrar ikke turister som kommer for å se krigens minnesmerker. "Hvorfor kan de ikke bare glemme det? Må vi alltid huskes som åstedet for et slag eller en konsentrasjonsleir?" later til å være innstillingen.

Slik er det ikke i Nagasaki. Byen har viet seg til den evige freds sak. Dette er et stadig tilbakevendende tema. Ikke slik at byen på noen måte gir inntrykk av å være martyr. Nagasaki ber ingen om å synes synd på seg, og den er ikke noe sykelig sted. Det er nok å se og foreta seg etterat du har vært i Fredsparken og Atommuseet.

For eksempel Sofukujitempelet, den gamle "Skue"-broen, en vakker nasjonalpark, og til og med "Madame Butterflys hjem". På en klar dag er det verd å ta kabelbanen til fjelltoppen Inasa for å få et oppsiktsvekkende utsyn over byen, der den ligger spredd over en rekke åser.

Men påminnelsene er aldri langt borte . . . en innskripsjon på en bygning, noen få linjer i et brev til turister fra borgermesteren, en pakke prospektkort som viser store områder i ruiner . . . på en stille måte minner Nagasaki sine gjester om at byen har opplevd helvete.

Og hvis det er noe, noe som helst, som kan gjøres for å hindre andre fra å lide på samme måte, ønsker Nagasaki å gjøre det. Et skilt i Atommuseet ber intenst verden om å sørge for at Nagasaki vil bli den siste byen som lider atomkrigens redsler.

Nagasakis lekse

Fotografiene av de forkullede likene, scenene av fullstendig ødeleggelse forårsaket av bare en kinaputt av en bombe sammenlignet med dem som finnes idag — de lærer oss i sannhet en lekse. Sammenlign dem

med den strålende nye byen utenfor — er ikke det en tilskyndelse for oss til å ta fornuften fangen — til å bygge en verden som vil vare?

Åpenbart ikke. To bomber var nok til å få slutt på krigen. — Men produksjonen fortsatte. Snart hadde Sovjetunionen bomben, så Storbritannia, Frankrike, Kina og India — og hvem vet hvem flere? Bombene ble større — nå har verden nok for 50 000 ganger Nagasaki. Eller er det 5 millioner? Eller er det 50 millioner? Hvilken rolle spiller det egentlig — én mer er en for mange.

For 40 år siden kretset "Bock's Car" tre ganger over byen Kokura før det fløy videre til Nagasaki. Det var bare såvidt Kokura slapp unna den overskyete formiddagen, men trusselen har egentlig aldri forlatt den.

Nå henger den over hver mann, hver kvinne og hvert barn på denne jord. Det står fast at vi kommer til å bruke dette forferdelige våpenet igjen. Når den usikre freden mellom atommaktene blir brutt, vil et nytt "ødeleggelsens regn" legge verdens storbyer øde. Og denne gang, forteller Guds ord, slik Jesus Kristus sa det, "ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst" (Matt. 24:22).

Gud vil måtte gripe inn og forkorte denne fremtidige krise hvor det ikke kan være noen vinnere. Menneskeslekten vil i likhet med japanerne ved slutten av krigen måtte innrømme at det er slutt på dens fysiske og åndelig ressurser. Først etterat vi har gjort jorden potensielt ubeboelig, vil vi vende oss til vår Skaper for å få hjelp.

Fredsfontenen

I den ene enden av Fredsparken i Nagasaki er det en vakker fontene viet de tusener som døde av sine brannsår under ragnarokket. Det kjølige vannet danser og glitrer i sollyset, og en klar blå himmel gjenspeiles i dammen. Hvor forskjellig fra den formiddagen da himmelen var skjult av en stor soppormet sky, mens brente ofre skrek etter vann for å lindre pinene av sine sår. Vann er virkelig et passende symbol på helbredelse og fred.

I den hebraiske Bibel, i slutten av profeten Esekiels bok (47. kapittel), er det en annen beskrivelse av helbredende vann. I likhet med de andre profetene så Esekiel i syner den tid med krig og ødeleggelse som vil markere slutten på denne tidsalder. Men deretter så Esekiel vann som vellet frem fra tempelhøyden i Jerusalem. Denne strømmen blir en stor elv, hvis vann sprer seg, og alt vannene berører blir helbredet (vers 9). Disse vannene, med sin sterke symbolske betydning, vil virkelig strømme ut i de dager da Gud rekker verden sin helbredende hånd.

Da vil verden omsider bli trygg, og ført og veiledet av Guds Ånd vil de overlevende gjenoppbygge den med tillit. Nagasaki viser hvor mye som kan utrettes under 40 års usikker gjensidig nøytralisering mellom supermaktene. Tenk på hva som kan gjøres når alle nasjoners kreativitet og potensial blomstrer i en verden som planlegger utelukkende for fred.

— John Halford

Hvorfor DEN ENKLE SANNHET er hevet over politikk!

av Keith Stumpf

Hvorfor et dette bladet, som har vært utgitt i over 50 år, politisk uavhengig?

Den Enkle Sannhet er Dikke tilsluttet noe politisk parti. Det er hverken venstre- eller høyreorientert.

Det er på tide du forstår hvor *Den Enkle Sannhet* "kommer fra". Gå ikke uten videre ut fra at du vet det, før du har lest denne artikkelen!

Klar tale

En leser skrev i et brev til redaktøren: "Deres britisk-vennlige tilbøyeligheter er utilgivelige!"

Svaret kom som en reaksjon på dette tidsskriftets bruk av navnet "Londonderry" istedenfor "Derry" når vi refererer til denne urofylte byen i Nord-Irland. "Tidligere i det 17. århundre," fortsatte leseren, "ble Derry omdøpt til Londonderry av britene, som De opplagt tar parti for."

Andre har tatt oss i skole for å bruke (eller ikke bruke!) "Israel" istedenfor "Palestina"; "Vestbredden" istedenfor "Judea og Samaria"; "Persiabukta" istedenfor "Den arabiske bukt" — og omvendt; "Sydvest-Afrika/Namibia" istedenfor "Namibia", osv., osv. Eksemplene er tallrike.

Hvorfor velger vi de geografiske og historiske uttrykkene som forekommer i bladet?

De fleste av leserne innser at et tidsskrift i masseopplag som *Den Enkle Sannhet* må bruke de uttrykk som er *lettest gjenkjennelige* av flest mulig. Praktisk talt alle kjenner for eksempel uttrykket "Vestbredden", som angir det omstridte området rett vest for Jordan-elven. Betydelig færre vet imidlertid at "Judea og Samaria" ofte brukes av israelerne for å betegne det samme området. Da vi foretrekker den lettest gjenkjennelige betegnelsen, tar vi ganske enkelt parti for *klarhet*, uten å ta et politisk standpunkt.

Den Enkle Sannhet må bruke uttrykk som blir forstått av den vanlige leser. Dette bladet tar *ikke* et politisk standpunkt hver gang det benytter en geografisk eller historisk betegnelse. De få lesere som antar at vi kommer med en "tilslørt politisk erklæring" hver gang vi tar i bruk et geografisk uttrykk med potensielle, politiske bibetydninger, har misforstått hele hensikten med og innstillingen til *Den Enkle Sannhet*.

Formålet med *Den Enkle Sannhet* er å gjøre sitt budskap klart! Vi

tilkjennegir ganske enkelt hva vi har på hjertet. Våre lesere skal aldri behøve å foreta gjetninger.

Undertitelen til dette bladet er "et tidsskrift til *forståelse*". Ved å bruke de vanligste og lettest forståelige ord og uttrykk, vil vi nå frem til et bredest mulig publikum på beste måte.

Når artikler blir oppfattet som "farvet", er det altfor ofte fordi leseren projiserer dyptsittende følsomheter i artiklene. Det er lett å legge fjerntliggende betydninger som aldri var tiltenkt, i artiklene.

Den Enkle Sannhet sier sin mening klart og tydelig. Hvis det er meningen at man skal ta stilling til et syns- eller standpunkt, skal våre lesere aldri behøve å lure. Aldri skal de behøve å trekke slutninger eller gjette seg til hva vi mener, basert på antatte "bibetydninger" i vår terminologi.

Unikt perspektiv

Men utover disse spørsmålene om ord og uttrykk ligger et langt viktigere punkt.

Hvor kommer egentlig dette tidsskriftet fra?

For å slå det helt fast, det står ikke — og det har heller aldri stått — noe politisk parti eller nasjonalt

styre eller et ukjent, privatfinansiert foretak bak dette bladet. *Den Enkle Sannhet* er strengt upolitisk! Ingen politisk organisasjon deler de synspunkter som finnes i dette tidsskriftet.

Kort sagt, *Den Enkle Sannhet* er hevet over politikk!

Hvorfor blir da dette tidsskriftet feilaktig stemplet som et "politisk redskap"? Hvorfor ser enkelte på oss som politisk farvet eller tilknyttet?

Selvom *Den Enkle Sannhet* ikke tar del i denne verdens politikk, tar vi opp de samme problemer og emner som politikere, pedagoger og forskere er opptatt av — vår tids brennaktuelle, livsviktige spørsmål.

Men det finnes en *stor forskjell!*

Selvom våre synspunkter til tider kan falle sammen med dem som hersker i en spesiell gruppe på et spesifikt tema, stammer de aldri fra den gruppen. *Den Enkle Sannhets* perspektiver er *unike!* Bladet har ikke sin like noe sted.

Grunnen?

Den Enkle Sannhet undersøker årsaker og konsekvenser vedrørende spørsmålene slik Gud ser det, basert på *Bibelens* åpenbarte prinsipper!

Menneskeheten totalt sett har *forkastet* åpenbaring som en kilde til basiskunnskap og forståelse.

Den Enkle Sannhet rapporterer ikke bare om hva som er iferd med å skje, men setter det også i sammenheng i Bibelens perspektiv, Guds Ord. Intet annet større nyhetsblad bruker Bibelen som referansepunkt når de analyserer globale trender og samfunnsspørsmål.

Dette tidsskriftet bestreber seg på å vise hvordan den Allmektige Gud ser menneskenes regjeringer og samfunn når han ser ned på denne verden. Vi ser på opphavet til verdensproblemer og løsninger fra Gud Skapers "kamera-innstilling" i det høye.

Den Enkle Sannhet har et verdenssyn som inkludere Gud, som lenge er blitt oversett av altfor mange mennesker. Det bringer tilveie den faktor som mangler — den oversette dimensjon — på forskjellige områder av menneskelig virksomhet. Det går mye lenger enn det fysiske, det tilfeldige eller innlysende. Det gir oss en forståelse av de teologiske røtter og

åndelige svar som mangler andre steder. Det søker inn i hjertet og kjernen — den *åndelige siden* — av hvert spørsmål, og presenterer løsninger basert på Bibelens profetier.

Dette forklarer *Den Enkle Sannhets* unike perspektiv. Vi betrakter verden i lys av hva Bibelen har å si om den. Denne verdens store tidsskrifter og aviser i masseopplag er ganske enkelt ikke oppmerksomme på *den store hensikt* som er under utarbeidelse her nede. Det synes som om de ikke forstår de åndelige prinsipper og de åpenbarte forutsigelser i Bibelens profetier, som gir mening og perspektiv til det hektiske og innviklede, hurtige livet vi lever.

Den Enkle Sannhet gjør det!

Uten denne forståelsen ville verdensforholdene ha liten mening for den enkelte. Faste lesere kan bevitne hvor effektiv *Den Enkle Sannhet* er som en hjelp til å forstå verdenshendelsenes tilsynelatende sammensatte panorama idag.

Et budskap om regjering

Ta nå ytterligere et poeng med i betraktning:

Den Enkle Sannhet er upolitisk. Likevel vedrører hjertet og kjernen i dets budskap — det budskapet Jesus Kristus bragte — *regjering!*

Få er klar over at Jesus Kristi evangelium ("godt nytt") var — og er — et budskap om *riksstyre!* Jesus Kristus var intens interessert i styre. Han forkynte opprettelsen av Guds styre. Hans budskap var om et riksstyre som en dag, ganske snart, vil **HERSKE OVER VERDEN!**

Jesu evangelium var ikke bare et budskap om ham selv, slik mange idag tror. Det var et budskap om et godt styre. Det var "den politiske plattform", om du vil, for hans kommende kongedømme — en regjering bestemt til å herske over hele jorden og over alle nasjoner.

Det er det samme evangelium dette tidsskriftet er gitt i oppdrag å forkynde (Matt. 24:14; Mark. 13:10; 16:15). Dette er *det gode budskap* som intet annet tidsskrift kunngjør — eller kan kunngjøre.

Se på denne verdens regjeringer. *Ingen* regjering har noen gang gjennom hele historien oppnådd *varig* fred eller velstand i sitt om-

råde. Alle menneskestyrer har før eller siden forfalt, enten utenfra eller innenfra!

Avskåret fra Gud har denne verdens ledere ikke fornemmet den vei som fører til fred. De kan ha gjort hva som i egne øyne er rett, men likevel har de ikke klart å bringe sine land løsninger på de ulykker som plager menneskeheten. Nesten seks tusen år av menneskehistorie har demonstrert at "fredens vei kjenner de ikke" (Jes. 59:8).

Årsaken?

Dette er ikke en verden eller sivilisasjon etter Guds hode. Dette er *Satans* verden! Satan er "denne verdens [usynlige] gud" (2 Kor. 4:4). Han forfører hele jorderiket (Åp. 12:9). Han er opphavsmann til dens filosofier og dens mangelfulle systemer og regjeringer — basert på konkurranse og strid, grådighet og forfengelighet, utnyttelse og aggresjon!

Innerst inne er denne verdens forførte regjeringer uopprettelig *fulle av mangler!*

Av denne grunn er det ikke noen kristenplikt å strebe etter å gjøre denne verden — Satans verden — til en bedre verden. Det er umulig å omdanne ondt til godt.

Jesus deltok ikke i denne verdens politikk, ei heller hans disipler. Han forsøkte ikke å reformere eller styrte Cæsars regjering. Han forsøkte ikke å gjøre dette til en bedre verden. Isteden forkynte han om en fullstendig *anderledes* verden som skulle komme — og kalte sine tilhengere bort fra å ta del i denne verdens ufullkomne, menneskefabrikerte politikk! Han sa: "Mitt rike er ikke av denne verden" (Joh. 18:36).

De kristne er kalt til å være adskilt fra denne verden og dens sosiale tilslutninger (2 Kor. 6:17) og isteden leve av hvert Guds ord (Luk. 4:4).

Kristi ambassadører

Forstå dette: Jesus disipler — sanne kristne — lever legemlig og åndelig i denne nåværende, onde verden, men er ikke *av* verden (Joh. 17:14-16). De er på en måte åndelige *utlendinger*. Det sanne, kristne borgerskap er i Guds Rike og er midlertidig reservert for de kristne i himmelen inntil Guds

Rike er grunnlagt på jorden (Fil. 3:20; 1 Pet. 1:4).

En kristen er faktisk en ambassadør for Kristus og hans kommende rike (2 Kor. 5:20). Han bor på jorden som en *representant* for dette riket. Han adlyder de menneskelige styresmaktens autoritet, og der hvor det oppstår konflikt med Guds høyere lover, underkaster han seg den straff som følger menneskenes lover (Apg. 5:29), men uten å ta del i dens politikk.

Dette tidsskriftet er et produkt av et verdensomspennende arbeid ordi-

nert av Gud til å vitne for denne verden og advare den. Det representerer Guds kommende rike, som snart skal gjennomføres på jorden. I egenskap av dette må det forbli strengt upolitisk, noe det også gjør.

Således er *Den Enkle Sannhet* tilknyttet til en regjering, men ikke til noen regjering av mennesker i dagens verden. Det representerer og forkynner om en kommende, *ny* tidsalder, en *ny* sivilisasjon og et *nytt* styre, når alle folkeslag skal lærer den vei som fører til fred og velstand.

Den Enkle Sannhet og de som

utgir det, er interessert i *alle* folk overalt. Vår oppgave som Kristi ambassadører — som forhåndsutsendte emissærer for hans rike — er å sette det nåværende verdensbilde inn i perspektiv og kunnngjøre for alle nasjoner *godt nytt* om en nært forestående global fred og velstand. Vår tids smålige og personlige politiske krangling og spørsmål er i hovedsak *irrelevante* for det store håpets budskap som dette tidsskriftet gjør kjent!

Dette er hvor *Den Enkle Sannhet* "kommer fra"! □

FORENTE NASJONER

(Fortsatt fra side 5)

"Hvis USA går ut av Unesco . . . vil det hjelpe amerikanerne til å bli vant til tanken på å gå ut av FN selv . . . I 1985 vil FN være 40 år gammel, dets natur fullt utviklet og velkjent."

I 1982 truet USA med å forlate FN etter at Israel ble fordømt som en "ikke fredselkende stat" etter dets militære innfall i Libanon. (Artikkel 4 i FN-pakten sier at organisasjonen bare er åpen for "fredselkende stater".)

I artikkelen "FNs brutte løfter", trykt i *Reader's Digest* (Det Beste) i oktober 1983, skrev forfatteren Ralph Kinney Bennett: "Bare USAs trussel om å ta sin pengesekk og forlate FN hindret slike "fredselkende" stater som Sovjetunionen, Libya og Cuba i å kaste Israel ut."

Det var ved denne anledningen at daværende assisterende FN-ambassadør Charles Lichenstein sa at skulle FN bestemme seg for å forlate New York, ville han og mange amerikanere med ham stå nede på kaien og vinke farvel.

Skulle USA trekke seg ut av De forente nasjoner og FN-hovedkvarteret bli nødt til å forlate New York, tror mange observatører at dets nye hjem mest sannsynlig vil bli Wien. Et enormt bygningskompleks, som offisielt går under navnet Wiens internasjonale senter, huser FN's neststørste virksomhet i Europa (nest etter Genève i Sveits).

Det anlegget FN bruker (kjent som FN-byen) ble bygget som et samarbeidsprosjekt mellom regjeringen i Østerrike og Wiens byregjering for å tiltrekke seg FN-basert virksomhet. Et par, hovedsakelig sekundære, organisasjoner og komitéer under FN er der nå. FN betaler en symbolsk leie på en schilling i året.

Om FN ble tvunget til å flytte til Europa, ville antagelig Wien bli foretrukket fremfor de eldre Genève-kontorene. Disse består av bygninger som i sin tid ble benyttet av Nasjonenes forbund. Sovjetunionen ville uten tvil foretrekke Wien, som ikke bare er en nøytral bro mellom øst og vest, men også geografisk i nærheten av Sovjet-blokken.

Skulle flyttingen til Wien finne sted, ville det også indikere en endring av makt og innflytelse bort fra USA. USA har huset FN's hovedkvarter siden landet steg frem som supermakt i 1945.

Skulle USA be FN om å forlate landet, kan det tenkes at amerikanere flest vil rope hurra — uten at de innser at dette på samme tid ville reflektere USAs egen relative nedgang.

Som Hans J. Morgenthau skrev i sin klassiske tekst *Politics Among Nations* ("Politikk mellom nasjonene"): "Byttet av møtested fra et sted til et annet symboliserer en endring i maktinnflytelsen."

Dette høyst sannsynlige bytte ville også høyne Europas prestisje, og ville spille en ikke liten rolle i en fremtidig omgruppering mellom nasjonene i Øst- og Vest-Europa.

FN funnet for lett

Uansett hvor FN vil ha sitt hovedkvarter, en ting er sikkert idet det nærmer seg sin 40-års fødselsdag. I Bibelen betegner tallet 40 en tid med observasjon, prøvelse og testing.

40 år etter sin grunnleggelse er De uførende nasjoner, med sine mange konflikter, splittelser og motsetninger, blitt prøvet og funnet for lett.

De som i sin tid opprettet FN-pakten, hadde edle håp: Å organisere et forum for internasjonal diskusjon og samarbeide om problemer av glo-

bal betydning. Verdenspolitikkenes realiteter har gjort narr av disse høye idealene. I en verden med selvstendige, forskjelligartede nasjoner har FN som organisasjon små muligheter når det gjelder hva den kan foreta seg. Den kan bare gjøre hva dens selvstendige medlemmer, som utnytter den eldgamle maktpolitikkenes teknikker, vil tillate den å gjøre til enhver tid.

FN er ikke noen verdensregjering, slik enkelte idealister håpet på, ikke engang spiren til en. Bare når nasjonene i en gjensidighetens forstående ånd avstår fra sine selviske mål og småkrangling og lærer å samarbeide til det beste for alle, vil det være mulig med en effektiv verdensregjering. Og mer enn det trenges. Den avdøde Hans Morgenthau, som vi siterte foran, bemerket at internasjonal fred bare vil bli oppnådd "når nasjonene har overgitt de ødeleggeselsvåpnene som den moderne teknologi har lagt i deres hender, til en høyere autoritet, med andre ord når de har oppgitt sin selvstendighet".

Inngravert på en marmorvegg i FN-hovedkvarteret i New York er et utdrag av den gamle profetien fra Jes. 2:4, som symboliserer det endelige mål for FN: "De skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig."

Den første delen av denne profetien, som ikke er sitert på marmorveggen, angir hvordan verdensfred og velstand til slutt vil oppnås: "Og *han* [Gud] skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag . . ."

Verden vil snart se virkeligheten av denne århundregamle drømmen om evig fred — ikke pga. svake forsøk fra mennesket, men ved at Guds høye regjering griper inn på jorden. □

Innblikk i verdensbegivenheter og trender

Sur nedbør — det brennende temate

Sur nedbør skaper økt bekymring etter hvert som oppsmuldrede monumenter, livløse innsjøer og døende skoger øker i antall verden over.

Fabrikker drevet med kull er viktige kilder for kjemiske biprodukter som svoveldioksyd og nitrogenoksyd. Utstøtt i atmosfæren kan disse forurensningene bli fraktet hundrevis, kanskje tusenvis, av kilometer av de rådende vinder. Kjemikalierne kan så blande seg med andre kjemikalier i atmosfæren og danne etsende eller giftige stoffer som kan komme som regn eller ganske enkelt legge seg på landskapet nedenfor.

Rapporter om større

odeleggelse av skog har kommet fra Polen, Øst-Tyskland og Sovjetunionen. Vest-Tyskland anslår at 34 prosent av skogen i landet er i fare på grunn av sur

Amsterdams narkotika- dilemma

Til tross for omfattende forsøk på å begrense narkotikaomsetningen, fortsetter både Amsterdams narkotikahandel og den tilhørende bølge av forbrytelser å vokse.

Amsterdam, som har omtrent 750 000 innbyggere, har anslagsvis 10 000 narkomane. I Nederland totalt er det rundt 20 000 narkotika-slaver.

Ifølge forskningsavdelingen på Groningen Universitet

Sur nedbør-ødeleggelse i tsjekkosllovakiske skoger: Naturen blir ødelagt verden over.

nedbør, mens det i Tsjekkosllovakia sies at en tiendedel av trærne allerede er døde.

Over 200 innsjøer i Adirondack-fjellene i staten New York er tomme for matfisk. Myndighetene i Canada anslår at 4600 av sjøene i den østlige delen av Canada er uegnet som tilholdssted for fisk. Sverige teller 9000 sjøer med synkende fiskebestand. I alle tilfellene er det sur nedbør som får skylden.

Sikkerhetstiltak mot skogbranner har forhindret alkalisk aske fra å nøytralisere endel jordsmonn

trenger en tungt avhengig heroinmisbruker minst 40 000 nederlandske gylden (Nkr. 100 000) i året for å betale sitt forbruk. En gjennomsnittsnarkoman bruker omtrent 170 gylden (Nkr. 440) på stoff hver dag.

Ingen er derfor overrasket over at narkomane gis skylden for 90 prosent av kriminaliteten i Amsterdam. Politiet antar at de narkomane stjeler varer for gjennomsnittlig 500 gylden (Nkr. 1300) hver dag.

Milde dommer og overfylte fengsler gjør straffene for tyverier og narkotikaforbrytelser minimale.

I et forsøk på å senke

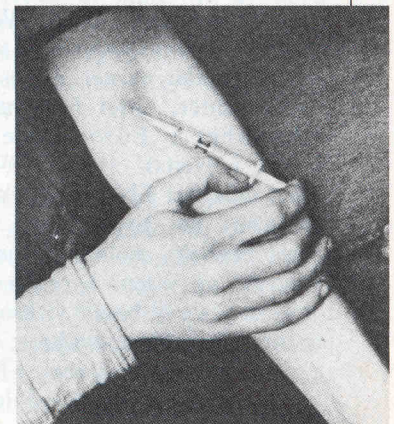
som er forurenset av sur nedbør. Endel forskning antyder at større mengder oson gjør trærne mer sårbare for sur nedbør.

Opprensingsprogrammer vil bli dyre og vil muligens bare føre til begrensede resultater. Likevel er de hardest utsatte landene overbeviste om at noe må gjøres for å redde de uvurderlige innsjøene og skogene, selv om det blir kostbart og begrenset. 18 regjeringen har nå vedtatt å skjære ned på sine utslipp av svoveldioksyd innen 1993.

Men selv om utslipp som skaper sur nedbør blir stanset helt, frykter mange forskere at det vil ta tiår før de ødelagte sjøene er like sunne og produktive som de var tidligere. ■

antall avhengige, distribuerer to spesielle busser metadon, et heroin-substitut som benyttes under avvenning. Fire distriktsentra tilbyr lignende tjenester.

Samtidig kjemper en

større narkotika-avdeling i politiet for å stanse en uendelig rekke av narkotikaselgere og smuglere.

Det mest kontroversielle forsøket på å dempe stoff-avhengigheten, er kanskje byggingen av to spesielle heroin-husbåter. Husbåtene tilbyr mulighet for narkomane til å sette gratis heroinsprøyter under legetilsyn.

Opphavsmennene bak prosjektet håper at man kan fjerne årsaken til forbrytelser ved å gi bort heroin gratis. Kritikere av prosjektet levner det lite håp om suksess. Man frykter at gratis heroin vil tiltrekke flere narkomane fra omkringliggende byer og fra utlandet.

Den desperate situasjonen blir ytterligere forverret ved at kokainhandel nå truer med å bli et enda større onde enn heroin. I november beslagla narkotikapolitiet en forsendelse på 30 kg kokain fra Syd-Amerika. Et beslag av denne størrelsen tyder på at latinamerikanske kokainhandlere håper på å kunne bruke Amsterdam som sin europeiske underavdeling.

Regjeringen har kort sagt ingen anelse om hvordan den skal løse narkotika-epidemien i Amsterdam. ■

Verdensrommet: Brasils neste grenseland

Brasils 19 år gamle romfartsprogram tok et enormt sprang fremover med den vellykkede oppsendelsen av Sonda IV-raketten fra nasjonens romfartssenter ved ekvator, Barriera do Inferno.

Den 15 minutter, 600 km,

UNESCO-problemer: Forvarsel for FN?

Noen eksperter forutsier at begynnelsen på slutten for De forente nasjoner er på vei.

På det siste dagen i 1984 sa De forente stater opp sitt medlemskap i UNESCO — De forente nasjoners organisasjon for utdanning, vitenskap og kultur.

Storbritannia begynte noe for sin egen avslutningsprosess, idet landet gav den obligatoriske ettårsoppgiselsen, effektiv fra slutten av 1985. Og i en heller overraskende kunngjøring sa den rike sydøstasiatiske øynasjonen Singapore at også de ville trekke seg ut ved slutten av 1985, idet de refererte til de høye årlige medlemskostnadene.

Flere andre vestlige land vurderer nå sin status vis-à-vis UNESCO. Den tyske forbundsrepublikk har for eksempel varslet at det vil trekke seg ut dersom denne verdensorganisasjonen ikke blir "mindre ideologisk og mer effektiv".

UNESCO er den største av de 15 organisasjonene som er tilknyttet De forente nasjoner. Det startet i 1946

lange ballistiske ferden beviste at Brasil er godt på vei til å kunne sende opp sin egen satellitt i 1990.

Noen observatører er bekymret for at Sonda IV kunne tjene som oppskytingsplattform for militært bruk. De viser til at Brasil antagelig vil ha den teknologien som skal til for å anrike uran når oppskytingsraketen er klar til bruk. Men Jayme Boscov fra Romfartsinstituttet fremholder at det brasilianske program fullt ut er ikke-militært. ■

med 28 land, med det formål å dele de industrialiserte statenes idéer og kunnskaper med utviklingslandene. En hovedoppgave var å redusere verdens alfabetisme. En annen oppgave var å bevare kulturelle landmerker som var i fare.

Opp gjennom årene har UNESCO, som FN selv, endret karakter. Det har nå 161 medlemmer (to flere enn De forente nasjoner selv), og har i enkelte observatørsyn fått en desidert antivestlig tone.

Det har tatt initiativet til

nasjoner, som har vært i New York siden 1945, må forlate De forente stater.

Ifølge en amerikansk journalist er "utmeldelsen av UNESCO en advarsel om at det finnes grenser for hva De forente stater kan tolerere. Og utmeldelsen vil være med på å venne amerikanerne til tanken på å forlate De forente nasjoner."

Skulle De forente stater trekke seg ut av selve De forente nasjoner, og organisasjonens hovedkvarter bli tvunget til å forlate New York, tror observatører at

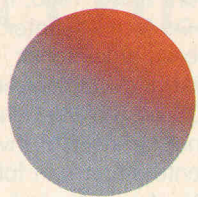
kontroversielle tiltak som "Ny økonomisk verdensorden" og fremmer "Ny informasjons- og kommunikasjonsorden". Under sistnevnte orden må journalister få tillatelse av regjeringene i de landene som de ønsker å rapportere fra. Dette, sier kritikere, ville kunne lede til sensur på nyhetsreportasjene.

Det mest betydningsfulle resultatet av denne UNESCO-affæren kan bli at De forente stater har lagt grunnlaget for en dag å forlate De forente nasjoner selv gjennom at de forlater denne organisasjonen, som har sitt sete i Paris. Dette vil naturligvis bety at hovedkvarteret for De forente

USAs utmeldelse av Unesco kan være et forvarsel om en fremtidig utmeldelse av FN selv.

dets nye hjem sannsynligvis vil bli Wien i Østerrike. Et enormt bygningskompleks, offisielt omtalt som Wiens internasjonale senter, huser De forente nasjoners andre europeiske base, etter Genève.

Skulle denne flyttingen til Wien noensinne finne sted, ville det indikere en endring i De forente staters innflytelse i verden. Det ville gi Europa prestisje og antagelig ikke spille noen liten rolle i fremtidige forbindelser mellom Øst- og Vest-Europa. ■

Flere grå hår i Japan

Man ville neppe tro at omsorgen for de eldre skulle være et problem i Japan, hvor respekten for de eldre er legendarisk. Men en demografisk utvikling som tynger andre vestlige nasjoner, viser seg nå også i Japan.

Denne utviklingen, med en økning i andelen eldre i

samfunnet, har forekommet i de fleste vestlige nasjoner siden den industrielle revolusjonen begynte; et resultat av synkende fødselstall og lengre gjennomsnittlig levetid. Japan, som kom sent inn i industrikappløpet, har i årevis hatt glede av en forholdsvis ung og sunn befolkning — en fordel i verdensøkonomien, siden penger som ikke brukes på sosialhjelp kan spares og investeres.

Men nå regner man med at den japanske besteforeldre-generasjonen vil ta raskt innpå, delvis fordi den gjennomsnittlige japanske levealderen på 76 år er verdens nest høyeste, etter Island. I år 2025 vil hele 21 prosent av befolkningen i Japan være over 65 år.

På toppen av dette

kommer det faktum at færre japanske foreldre bor sammen med sine barn nå enn tidligere. I dagens overfylte og storbypregede Japan (med dobbelt så mange mennesker pr. rom som i USA og Storbritannia) er det mindre fristende å la ens gamle foreldre bo hos seg enn det var i et tidligere mer landlig og åpent samfunn. Dessuten ble den eldste sønns lovbestemte plikt om å ta seg av foreldrene opphevet, da arvelovene ble forandret under den allierte okkupasjonen.

For de eldre som fortsetter å ha sin egen husholdning, kan livet være vanskelig. Selv om enkelte firmaer utbetaler generøse pensjoner, er det andre som pensjonerer de ansatte når

de blir 55 og lar dem stå omtrent på bar bakke inntil den statlige alderspensjonen kommer når de fyller 60.

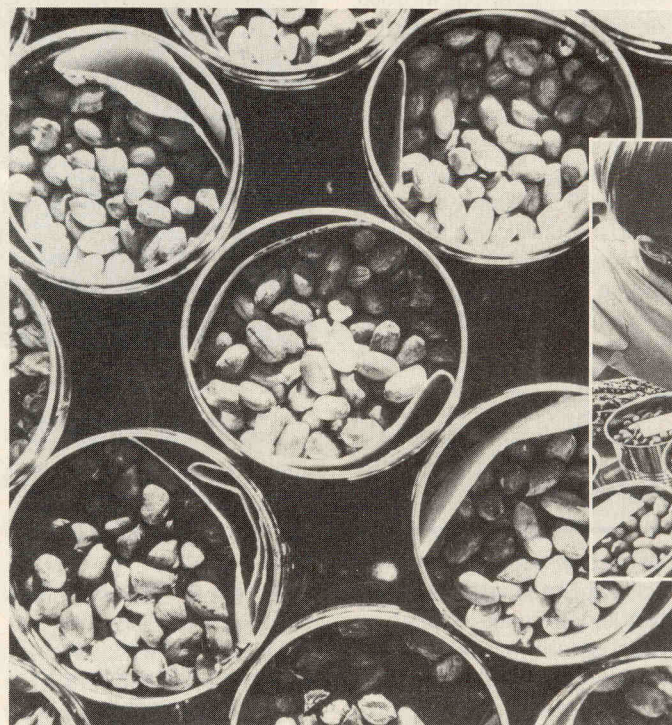
Nødvendigheten av å understøtte bestemødre og bestefedre vil utvilsomt bety mindre penger for gjennomsnittsjapaneren til forbruk og sparing i fremtiden. Japanske økonomer frykter at økt avhengighet av de statlige pensjonene som blir betalt av skattepengene, vil få de yrkesaktive ytterligere til å avstå fra å spare penger med tanke på fremtiden. Og — kanskje aller mest alvorlig — store pensjonstrekk kan muligens få de yrkesaktive til å føle seg urettferdig behandlet, og minske arbeidsviljen deres. ■

Større plantevariasjoner nødvendig

Stabiliteten i verdens jordbruksproduksjon kan være avhengig av en større variasjon av planter. For mange år siden ble hundrevis av plantesorter dyrket som hovedmatvaresorter. Denne variasjonen minsket dramatisk da høyavkastningshybridene ble innført og det ble vanlig å bruke store områder for å dyrke en enkel sort.

Hvete, ris, poteter, rug og mais utgjør nå 60% av de avlinger som produseres av verdens 30 største matavlinger. Den genetiske variasjon innenfor en spesiell avling har også minsket. Omkring 70% av amerikansk maisproduksjon, f.eks., kommer fra bare 6 innavlede arter.

Jo færre arter som dyrkes, dess mer utsatt er disse artene for insekter, sykdommer, tørke og klimatiske endringer. Et smalt

genetisk grunnlag bidro til alvoret i maisavlingene i USA i 1970.

Store områder brukt til å dyrke samme plantesort blir alvorlig utsatt om det skulle oppstå vanskeligheter med drivstofftilførsel eller transport under innhøstingen eller fordelingen av

avlinger som modner til samme tid.

USAs nasjonale frøoppbevaringslaboratorium ble dannet i Fort Collins i Colorado i 1957 for å hjelpe til med å ta vare på og gjenoppbygge USAs frøforsyninger. Ved å ta vare på den genetiske variasjonen hos

viktige planter, håper man at sårbarheten for sykdommer, insekter, tørke og store temperaturvariasjoner kan bli redusert.

Laboratoriet tar nå vare på nær 100 000 arter, hvorav mange er originaltyper. Hver art har sitt bestemte toleranseområde og motstand mot vanlige trusler. Disse arter brukes ofte til å utvikle planter med bestemte egenskaper. ■

BREV TIL REDAKTØREN

Hjertelig tak for de meget kloge og interessante beretninger med svarene på de viktige spørsmål! Jeg er glad og taknemmelig, fordi Deres store indsats og enorme viden nu også er kommet mig til gode!

E. M. Urhammer
Charlottenlund, Danmark

Da jeg i den senere tid er blitt mer og mer opptatt av religion, og hos noen venner har fått lest de to første numrene av *Den Enkle Sannhet*, ber jeg herved om å få et abonnement, og *Hvorfor ble vi født?* og *De syv lover for suksess*. Jeg må tilstå at det var herlig å finne et blad som gir så mange svar på spørsmål jeg allerede hadde prøvd å svare på selv.

O. Haldorsen
Bergen, Norge

Jeg vil gjerne få uttrykke min hjerteligste takk for deres vidunderlige blad. Jeg har vært på adresselisten deres i to år nå, og det har vært de lykkeligste år i mitt liv, fordi hvert nummer av bladet deres har vært en virkelig kilde av levende vann for meg. Artiklene deres har gitt meg svar jeg aldri fikk fra min egen kirke. Spesielt har deres syn på Guds rolle i forhold til Jesu rolle, til stadighet bragt trøst til meg.

Jeg er også takknemlig for de forskjellige heftene jeg har mottatt fra dere. Jeg skulle bare ønske at det var mulig å komme i kontakt med dere på andre måter, siden jeg ikke har mulighet til å lytte til radioprogrammet deres her i Finland.

Tarja Komu
Jyväskylä, Finland

Den Enkle Sannhet er virkelig et meget spændende og intresant Tidsskrift, jeg er meget taknemlig for de tanker og opplysninger jeg mottager igjennom det.

Det er en fantastisk beskrivelse om Folkene i Europa og Amerika i Bogen *De forente stater og Storbritannia i profetiene*. Det er en fantastisk viden Mr. Armstrong er i besiddelse af.

Elisabeth Knudsen
Odense, Danmark

Det var endast av en slump som jag kom att prenumenera på den mycket goda tidningen *Den Enkle Sannhet*. Det var en mycket liten annons i en tjock finsk dagtidning. Jag är en ny finsk abonnent som är mycket överraskat och nöjd med Eder tidsskrift. Jag skulle vara mycket glad om jag skulle få se mera *Den Enkle Sannhet* i kioskerna här i Finland.

Guy Malm
Hangö, Finland

Jeg vil med dette gerne take for *Den Enkle Sannhet*. Syntes at livet mit er blevet mye rikere nu, da jeg har lært Gud og Jesus at kende.

Da jeg fik det første tidsskriftet trodde jeg ikke på noget, og synes at livet var meningsløst. Og derfor blev kendskapet om sandheten helt fantastisk.

E. Rydder
Hundvåg, Norge.

Nestsiste dagen i det gamle året besøkte jeg en bekjent av meg her på hotellet. Mens jeg satte der viste han meg et blad som han lurte på var mitt, det kunne nemlig se slik ut hva innholdet angikk. Jeg måtte derfor svare nei på hans spørsmål.

De aller, aller fleste av artiklene i bladet var veldig interessante, da de stemte så overens med selve Bibelen. Jeg er nemlig selv en personlig kristen, og har vært det i snart 42 år. I noen av artiklene stod det at interesserte, ved å skrive til forlaget kunne få tilsendt gratis litteratur.

En artikkel som fanget min interesse spesielt var den som handlet om hvor læren om sjelens udødelighet kommer fra. Og så var det boken *The In-*

credible Human Potential pluss heftet *Sannheten om julen*. Hvis det ikke er noe til hinder for det vil jeg med det samme bestille et abonnement på bladet *Den Enkle Sannhet*.

A. Johansen
Menidorm, Spania

Vil gjerne motta tilbudet på gratis abonnement av Deres blad i ennå ett år.

Benytter samtidig anledninger til å takke dere hjertelig for disse fine tilbud, og ovennevnte blad er av stor interesse for meg. Særlig det politiske stoff har fengslet meg meget, men kan ikke være enig i en del av det religiøse, bl.a. der hvor det fremgår at det finns frelse etter døden på tross av at evangeliet har vært forkynt.

Vil også gjerne få tilsendt "De forente stater og Storbritannia i profetiene".

R. Østland
Sjettum, Norge

Takk for de tidligere utgaver av bladet deres. Min mann døde plutselig om natten for kort tid siden, og jeg savner ham svært. Jeg har virkelig blitt hjulpet bare ved å lese *Den Enkle Sannhet*. Kunne dere vennligst fortsette å sende de kommende numre til meg?

Fru B.A.S. Kelly
Worcester

PROTESTERE

(Fortsatt fra side 19)

muligheter for fremtiden, motarbeider du deg selv. Det er i sannhet tåpelig å protestere på en slik måte at man avskjærer seg mulighetene til å rette på tingenes tilstand.

Sørg for at din protest betyr noe

Det kan gjøres en hel del godt selv

idag. "Band-Aid" viste det. Men verdens problemer er for store for "Band-Aid" — det kreves tusen års intensivomsorg — og det er det bare Gud som kan gi oss.

Jeg har ikke fortalt hele historien. Det er ikke plass til det i en artikkel. Men hvis du har fulgt meg så langt, vil du kanskje ønske å få vite mer. Dette tidsskriftet hevder faktisk å ha innsikt i det som faktisk er gått galt, og hvor-

dan du som et enkeltperson kan begynne å forberede deg til å gjøre det riktig igjen. Men du må selvfølgelig selv bestemme deg for hva du vil gjøre.

Du gjør rett når du ikke er fornøyd med bare å lene deg tilbake og la denne forferdelige verden bare skje. Men forviss deg om at din protest er en del av løsningen, og ikke bare enda et symptom på problemet. □

KILDEANVISNINGER, BILDER: Side 4-5, fra venstre: FN; Randall Cole — PT; Wide World. Side 8-9: Fotos: G.A. Belluche Jr. — PT. Side 10: Guichard — Sygma. Side 11: Øverst og nederst til venstre: Franklin — Sygma; Nederst til høyre: Marlow — Sygma. Side 12-13: Fotos: Wide World. Side 14, 16-18: De tre fotografiene til høyre: Maheweli Authority, Alle andre: Robert Morton og Greg S. Smith — PT. Side 20: Randall Cole — PT. Side 21, øverst: John Halford — PT. Side 26, øverst til venstre: Bossu — Sygma; nederst til høyre: Keler — Sygma. Side 27: Keler — Sygma. Side 28: Med tillatelse fra det amerikanske jordbruksdepartement.

I DETTE NUMMER:

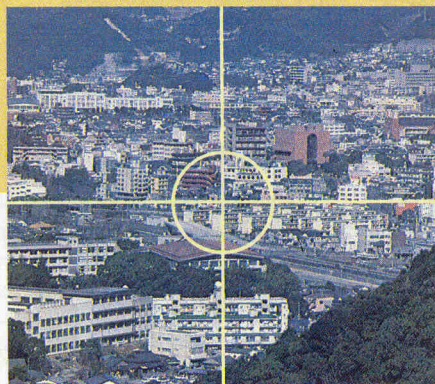

DE FORENTE NASJONER 40 ÅR

Menneskehetens "siste håp" er det blitt kalt. Men etter fire tiår står FN, som den verden den representerer, på randen av utslettelse.

UNGDOM BØR PROTESTERE — MEN HVORDAN?

Ungdom har til alle tider protestert mot den urett de ser i samfunnet. Men hvordan protestere effektivt, slik at situasjonen ikke bare blir verre?

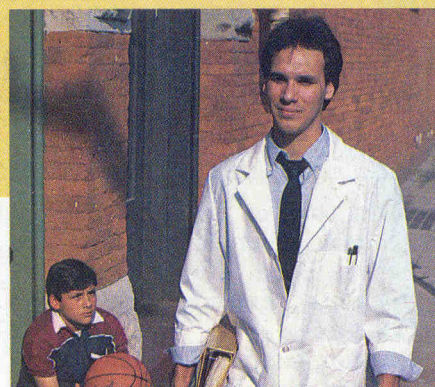

DEN ANDRE BOMBEN

Historien om den andre bomben — den som eksploderte over Nagasaki — er ikke så godt kjent som det første atomangrepet over Hiroshima. Her kan du lese hva som hendte.

SRI LANKA — EN PRØVELSENS TID!

Den Enkle Sannhet sendte ut en gruppe medarbeider til dette øyriket for å gi leserne det store bildet. Her følger deres rapport.

STORBY-BARNA

Hva er løsningen for ungdom som lever på gaten? Åttende avsnitt i en serie om barneoppdragelse gir svaret.

HVORFOR DEN ENKLE SANNHET ER HEVET OVER POLITIKK!

Hvorfor er dette bladet, som har vært utgitt i over 50 år, politisk uavhengig?

World Tomorrow ("Morgendagens verden") nå på norsk fjernsyn!

Sendes hver søndag morgen kl. 10.30 på Janco-Visjon (kanal 4 og sv. TV2).